

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - IANUARIE - 2000

Curierul Adventist

Săptămâna Căminului Creștin
19 - 26 februarie

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghiu

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu
de dialog în care să puteți comunica
sugestii, reacții la articolele publicate,
preferințe pentru anumite subiecte
sau abordarea unor probleme pe care
le socotiți importante. Ne cerem scuze
dacă, din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrise nesolicitate. Sunt bine
venite informații și inițiative din
viața comunităților. Apreciem
articole care tratează aspecte legate
de experiența personală și puncte
de vedere asupra problemelor
majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVII nr. 1**

Acela care a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți
invită fără încetare pe mame să-i aducă pe copilașii lor să fie
binecuvântați de El. Până și copilul din brațele mamei poate
să locuiască sub umbrirea Celui Atotputernic, prin credința mamei care
se roagă. Ioan Botezătorul a fost plin de Duhul Sfânt chiar de la naștere.
Dacă trăim în comuniune cu Dumnezeu, și noi putem aștepta ca Spiritul
Sfânt să-i modeleze pe micuții noștri chiar din primele lor clipe.

În copiii aduși la El, Isus vedea bărbați și femei ce urmau să fie
moștenitori ai harului Său și supuși ai Împărăției Sale, dintre care unii
aveau să devină martiri pentru Numele Său. El știa că acești copii
urmau să-L asculte și să-L primească drept Mântuitor al lor, mult mai
repede decât adulții, dintre care mulți erau înțelepți în felul lumii și cu
inima împietrită. În învățăturile Sale, S-a coborât până la nivelul lor.
El, Domnul cerului, nu a socotit ca un lucru neînsemnat să răspundă
la întrebările lor și să simplifice învățăturile Lui importante pentru a fi
înțelese de mintea lor de copii. El a pus în inima lor semințele
adevărului, care urmau să răsară peste mulți ani și să aducă roade
pentru viața veșnică.

Și copiii cei mici pot să fie creștini și să aibă o experiență
cu vârsta lor. Ei au nevoie să fie educați în lucrurile spirituale
părinții ar trebui să-i ajute, prin orice mijloc, pentru ca să-și for
caracterul asemenea celui al Domnului Hristos.

Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 428, 429

Cartea

Adrian Bocăneanu

In primele zile ale anului, după o suferință scurtă, fratele Octavian Coconcea a mers la odihnă. Totul s-a petrecut atât de repede, încât probabil că nici dânsul nu a avut răgaz să înțeleagă prea bine ce se întâmplă. Disparația sa ne readuce în memorie lucruri despre care s-a vorbit mai puțin în ultimii zece ani.

Importanța vitală a cărții

A plăcut lui Dumnezeu să ne doteze cu o limbă care să se poată scrie, să inspire inventarea scrierii, a alfabetului, a materialelor de scris și a tiparului. Fiecare asemenea cucerire a însemnat și o revoluție pe plan religios. Biserica adventistă s-a născut și și-a conturat rolul profetic în urma eforturilor de a studia, înțelege și aplica cele scrise în Scripturi în contextul timpului sfârșitului. În țara noastră, pionierii au înțeles rolul crucial al cărții: prima comunitate adventistă, înființată imediat după 1870 la Pitești, a început să publice o revistă, iar organizarea bisericii, după primul război mondial, a condus la înființarea editurii și a tipografiei, urmate de lansarea colportajului. În tot acest timp, citirea aprofundată a Bibliei și a celor scrise de Ellen White, studiul sistematic și dezbaterile studiilor Școlii de Sabat, răspândirea largă a publicațiilor periodice ale bisericii au consolidat convingerile doctrinale ale membrilor, au asigurat unitatea și au menținut vitalitatea misionară a bisericii. Știind cât sunt de binecuvântați de pagina tipărită, credincioșii au investit sume însemnate în cărți, în vremurile mai mult sau mai puțin libere, și au riscat enorm pentru publicații, în perioada comunistă.

Poate că, uneori, rolul cărții în viața de credință a fost conceput mecanicist sau meritoriu. Dar puterea transformatoare pe care literatura noastră a avut-o asupra bisericii rămâne incalculabilă. Suntem ceea ce am citit.

Progresul tehnic, libertatea, abundența de literatură nu micșorează importanța vitală a cărții. Nimic nu poate înlocui studiul personal și comun. „Adevărata educație superioară a mântuirii se capătă studiind și ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu.” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 69). Să redescoperim, în acest an, puterea Cuvântului scris, citit, înțeles și trăit prin harul lui Dumnezeu.

Bucuria descoperirii Cuvântului

Fratele Coconcea a fost unul dintre cei care au cultivat plăcerea descoperirilor în Cuvântul lui Dumnezeu și a împărtășit cu bucurie binefacerile prețioase ale cărților, în discuțiile cu oricine – tineri sau în vârstă, cultivați sau needucați, colegi pastori, membri ai aceleiași biserici sau cu orientare religioasă diferită. Atunci când recunoaștem că Domnul ne vorbește, când primim o mană proaspătă și hrănitoare, propria viață spirituală este viguroasă și mărturia credinței este convingătoare. Să redescoperim în acest an bucuria descoperirii din Cuvânt, prin harul lui Dumnezeu.

Cartea ca luptă a credinței

Mulți au fost cei care, în timpul în care biserica suferea datorită lipsei de literatură, au făcut ceea ce le-a stat în putință ca să îndeplinească această nevoie; dar fratele Coconcea a fost, timp de mulți ani, un simbol al rezistenței bisericii prin producerea și răspândirea tipăriturilor necesare bisericii. Faptul că era binecunoscut în întreaga țară făcea misiunea sa și mai riscantă. Zeci de mii de exemplare din cărți ale Spiritului Profeției, studii pentru Școala de Sabat și prelegeri pentru Săptămâna de Rugăciune, *Curierul Adventist*, cărți de imnuri și colecții de coruri erau produse, multiplicare și expediate. La fel ca și respectarea Sabatului, toate acestea erau un afront adus unui sistem care părea atotputernic. Mesajul pentru biserică și nu numai pentru biserică era cât se poate de clar: Nu vom îngădui nimănui să dicteze conștiinței noastre. Vom suporta multe, dar dreptul la carte religioasă este sfânt. Contribuția adusă la prăbușirea puterii comuniste este incalculabilă.

Nu este chemarea noastră să criticăm sau să contestăm un partid sau un tip de guvernare. Dar atașamentul nostru față de cartea religioasă trebuie să însemne atât de mult pentru noi acum, încât, dacă în viitor va fi nevoie, resursele să se mobilizeze rapid pentru a o asigura, chiar cu riscuri majore, bisericii și lumii. Vor face asta nu cei dotați cu un curaj nebunesc sau înzestrați pentru subterană, ci aceia care au răspuns în propria viață chemării scrise la mântuire și sfințire, încât nu pot să nu ofere aceeași șansă, plăcere și speranță izvorâte din Cuvânt.

CURIERUL ADVENTIST

IANUARIE – 2000

CUPRINS

3 Editorial

5 *Dacă nu o înțelegi,
nu ai parte de ea*

9 *Prietene încă o dată*

10 *Să mergem pe firul
memoriei pentru
înviorarea familiei*

13 *„Minoritățile religi-
oase și libertatea re-
ligioasă: O declarație
ce exprimă angaja-
ment și îngrijorare”*

18 *Poate biserica să fie
o familie bolnavă?*

23 *(Ne)liniștea unei
generații – 9*

25 *Domnul Hristos –
dorința legitimă a
sufletului nostru*

28 *Pagina de sănătate*

30 *Fără electricitate*

Publicații și misiune

Am întâlnit foarte puține comunități dotate cu un stand de carte bine aprovizionat. Acolo unde există, oferta este destul de „subțire”. Rolul celui numit de biserică pentru această activitate se rezumă de multe ori la distribuirea periodicelor, a studiilor pentru Școala de Sabat și, o dată pe an, a calendarelor.

Sunt atâtea titluri valoroase care apar la [Casa de Editură], „Viață și Sănătate” și care se epuizează înainte ca mulți membri ai bisericii să fi auzit de apariția lor. Și aceasta se petrece într-o biserică ce și-a zidit existența pe publicații. Acolo unde lipsește cartea bună, oamenii citesc mai puțin și de calitate mai slabă.

Poate că ar fi necesară o informare a membrilor bisericii cu privire la noile apariții, la posibilitatea de a comanda cărțile care îi interesează. Ar fi binevenit și un articol cu privire la relația dintre cei aleși la comunitatea locală, cu responsabilități în domenii înrudite, precum: lucrarea misionară, publicațiile, activitatea laică, cercul Tabita etc. Orientarea acestora este spre exteriorul bisericii. Unele forme de organizare au fost create pentru misiune, dar nu rareori totul se consumă în interior. Am impresia că și revista *Semnele Timpului* ajunge tot mai rar la cei din afara bisericii și că se adresează tot mai mult celor din interior, pentru că numai până la aceștia ajunge.

*Robert Iosub, director pentru publicații,
Conferința Moldova*

Redacția răspunde: Începând cu acest număr, revista va informa pe cititori cu privire la oferta existentă atât pentru cei din interiorul bisericii, cât și pentru activități în exterior. Cele două pagini de mijloc

vor fi dedicate pentru aceasta.

Speranță pentru generația 2000

De curând, am primit din țară numărul pe august-septembrie al *Curierului Adventist* și, în clipa în care scriu, resimt încă bucuria sfântă a unei proaspete lecturi. Este pentru prima dată când privirea și tot sufletul îmi sunt captivate de conținutul unei reviste adventiste.

Mai întâi datorită titlului de pe copertă – „Speranță pentru generația 2000”. Instinctiv simt cum acest titlu rezonază a istorie. O istorie care are „Făgăduința și prețul ei”, potrivit cu titlul editorialului. Rețin din pagina aceasta una dintre condițiile împlinirii acestei făgăduințe: „Drumul până la capăt”.

Dau pagina, pentru a-mi aminti că acest drum a fost pregătit cu post, rugăciune și „Cincizecime pentru mine”, pentru noi toți cei care am cunoscut în felul acesta o redeșteptare spirituală. Drumul pe care s-a pornit este de fapt istoria unei „aventuri” ce are meritul de a redescoperi frumusețea unuia dintre cele mai solemne evenimente ale anului 1999. Sunt și multe statistici aici. În ciuda faptului că totdeauna am fugit de ele, îmi spun că totuși, de data aceasta, ele pot fi veridice. Îmi dau seama că citesc acest articol, ca și cum aş afla pentru prima dată despre acest eveniment. Dar că, în descrierea întregii pregătiri și a desfășurării acțiunii, autorul este prea telegrafic pentru așteptările mele. Apoi șirul de experiențe culminează cu „Întâlnire cu Dumnezeu”, în care aflu un foarte important incident din culise, pe care nu îl cunoscusem. Drumul este asigurat de la început doar de Dumnezeu și tot ce începe Dumnezeu este dus la bun sfârșit.

Jean Iacob, Collonges, Franța

Dacă nu o înțelegi, nu ai parte de ea!

Atâta timp cât nu vom înțelege harul uimitor al lui Dumnezeu și faptul că suntem cu totul pierduți, nu vom putea să înțelegem niciodată iertarea. Atunci când le vom înțelege cu adevărat, Dumnezeu ne va face în stare să primim din harul Său și să-l dăm și altora.

Karen Flowers

Acest articol este transcrierea unei predici ținute la biserica Sligo din Takoma Park, Maryland, în Sabatul de părtășie a familiei, din 25 septembrie 1999. Predica are la bază pasajul din Matei 18,23-27.

Ori de câte ori mă apropiu de Matei 18,23-27, mintea mea creează următorul scenariu: Jon s-a dat jos din pat și a pășit încet spre sufragerie. Nu dorea să o trezească pe Liz și știa că el nu va mai avea somn în noaptea aceea. De prea multe nopți se culcase atât de istovit, de parcă ar fi fost drogat. Somnul venea repede la început, dar oboseala nu putea să-i amortească nervii decât până la ora 2 sau 3 dimineața. Și o dată trezit, impulsuri puternice din interior îi deschideau pleoapele larg și îi angajau creierul într-o activitate frenetică. După aceea nu mai avea pace.

O mulțime de gânduri l-au cuprins când a deschis sertarul de la birou și a atins plicul. Era convins că Elizabeth nu văzuse acel plic. Nu dorea ca ea să-l vadă. Era cel mai groaznic coșmar al său. Plicul conținea anunțul oficial că i se stinge dreptul de achitare a ipotecii. Niciodată nu visase Jon că s-ar putea ajunge la aceasta.

În unele nopți își făcea numai reproșuri. În altele, își forța mintea să deruleze iar și iar tot ce înregistrase. Avea acte care arătau pas cu pas cum ajunsese el la punctul acesta. Și totuși acest lucru nu-i venea să-l creadă! Datoria lui se exprima în aproape la fel de multe cifre câte degete avea el la ambele mâini. Cinci cifre, șase cifre, opt cifre, ce mai conta? Dar el nu era alcoolic. Nu risipise banii pentru hrana familiei la jocuri de noroc. Întotdeauna își plătitese impozitele. Era un membru al bisericii și un cetățean respectat.

Hmm. Abia dacă știa cineva cât de aproape de faliment era activitatea economică a familiei la moartea tatălui său, iar tot dezastrul acesta rămăsese pe capul lui. A trebuit să-și asume riscuri enorme să o salveze.

Numai timpul avea să arate dacă el reușea să o scoată din datorii. Apoi fusese accidentul lui Liz și admiterea neașteptată a lui Joe la o facultate cu renume... Dar nu contează, nu avea rost să reia totul de la capăt... Însă cineva din guvern ar trebui să ia o măsură care să înlesnească rambursarea creditelor. Poți să te îngropi în datorii fără să-ți dai seama ce se întâmplă. Ar trebui să existe o lege...

Jon și-a strâns halatul pe el și l-a trecut un fior când și-a aruncat carnetul de bancă pe birou. Nu se schimba-se nimic, așa că nu avea nici un motiv să-l revizuiască! Ar putea să-l întrebe pe contabilul său ce conturi poate să primească. Știa că sunt câteva facturi cu sume importante. Datornicii săi va trebui să plătească. Scadențele nu vor mai fi amânate. Nu se câștigă nimic dacă intră în panică. Nu trebuie decât să se calmeze și să rezolve lucrurile pas cu pas...

„De aceea Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împrădat, care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala și i-au adus pe unul care îi datora zece mii de galbeni [din grecește: talanți]. Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce avea și să se plătească datoria.

Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat și a zis: 'Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot'. Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria" (Mat. 18,23-27).

Am ales în mod intenționat să mă opresc la acest moment al parabolei. Desigur, știți că ea continuă. Cuvințele Domnului Hristos, care a rostit-o, se termină opt versete mai departe. Dar eu cred că asupra ultimei opt versete s-a insistat mai mult, cu alte ocazii. De aceea, acum, vă voi lăsa mai mult pe dv. să vă gândiți singuri la ele.

Întreaga istorisire ar putea fi rezumată de un anunț

publicitar care apare de luni de zile în ziarul *Washington Post*. Formula e simplă și ar putea fi redată astfel: „Dacă nu îl 'primești', nu ai parte de el". El vrea să spună că, dacă nu te abonezi la ziarul respectiv, nu vei ști ce se întâmplă în lume. Cred că mesajul din Matei 18 poate fi sintetizat în mod asemănător. Dacă nu „primești", adică nu înțelegi prima parte a parabolei, probabil că te vei raporta la ceilalți așa cum a făcut-o dătorul despre care a vorbit Domnul. Parabola se încheie pe o notă plină de seriozitate. Iertarea împăratului este anulată în cele din urmă din cauză că dătorul, care nu a înțeles niciodată ce făcuse împăratul pentru el, a refuzat să dea și altora harul pe care îl primise. La sfârșit, deci, dacă nu înțelegi, *tu* vei suferi paguba!

Dar finalul acestei predici are o direcție pozitivă: Dacă înțelegem în mod real mesajul primei jumătăți a pildei roșite de Domnul Isus în Matei 18, acesta va fi elementul-cheie care va decide cum se va încheia a doua parte a ei. Eu cred că această parabolă poate fi citită ca o scenetă interactivă, în care ascultătorii participă la dezvoltarea acțiunii și la scrierea finalului ei. În cele din urmă, tu singur, tu însuși vei stabili cum se va termina această parabolă. Eu prefer să vă las să răspundeți așa cum doriți. Dar acum, aș vrea să ne concentrăm gândurile asupra a ceea ce consider că este momentul culminant al parabolei.

„Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.”

Hmm. Dacă nu înțelegi, vei suferi paguba.

Nu înțelegem până când nu ne dăm seama despre cine vorbește parabola.

Ne-am obișnuit să auzim vorbindu-se despre evenimente nefericite. Dar cele mai multe dintre ele se întâmplă altcuiva și ne-am programat în așa fel, încât să anihilăm impactul

emoțional al acestor istorisiri închizând televizorul.

Uneori, experiențe grele lovesc destul de aproape de țintă ca să ne scuture și să ne trezească. Participam odată la un seminar despre moarte și despre momentele premergătoare morții. Eu credeam că am mers acolo ca să ajung mai înscutată în a lucra cu familiile care se confruntă cu moartea cuiva drag. Nu m-am așteptat cătuși de puțin că prima activitate propusă de cel care conducea seminarul mă va zdruncina complet. „Aș dori ca mai întâi să faceți un lucru”, a spus el, „și anume să vă scrieți necrologul. Stabiliți ce vârstă ați vrea să aveți când veți muri, cauza morții, locul în care veți muri, unde veți fi înmormântați, cine va rămâne în urma dv., cine va conduce serviciul de înmormântare...”

Am fost șocată. Mi-a trebuit cincisprezece minute doar ca să-mi scriu numele. A fost o trecere bruscă, un salt imens. Gândul că mă pregăteam să slujesc unor familii a căror tragedie nu mă atingea îmi crease un sentiment de siguranță. Dar acesta a dispărut când mi-am dat seama că, în realitate, eu însămi sunt confruntată și îngrozită de moartea mea inevitabilă.

În parabola Domnului Isus, înțelegerea are loc doar atunci când ajungem față în față cu realitatea că fiecare cititor al ei trebuie să-și scrie numele, ori de câte ori se face referire la servul care datora 10.000 de talanți. Parafrazați această parabolă, introducând numele dv. în ea, și ascultați-o cum sună:

Împăratul a început să facă socoteala cu robii săi și i-au adus pe o femeie/un bărbat care se numea _____ (numele dv.) și care îi datora zece mii de talanți. Pentru că ea/el n-avea cu ce plăti, stăpânul ei/lui a poruncit să vândă pe soțul ei/soția lui _____ (numele soțului/soției), pe copiii ei/lui _____ (numele copiilor) și pe nora/ginerele ei/lui _____ (numele respective), casa ei/lui din _____

_____ (adresa), mașina ei/lui _____ (marca mașinii și anul fabricației), tot ce avea în casă și toate lucrurile ei/lui personale și să se plătească datoria.

Scriptura arată cât se poate de clar că noi suntem cei aflați în necaz: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor”, explică Pavel în Romani 5,12. Profetul Isaia spune că „noi rătăceam cu toții ca niște oi” (Is. 53,6). „Toți umblă după foloasele lor” (Fil. 2,21). „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Rom. 3,12), adaugă Pavel. Ieremia dezvoltă gândul acesta: „Inima este nespuns de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ier. 17,9).

Nu înțelegem parabola, până când nu asimilăm acest adevăr. Este imposibil să-l evităm. Parabola aceasta nu vorbește despre un om nechibzuit care a intrat într-un necaz în care noi n-am fi intrat niciodată. Nu este un reportaj transmis prin satelit, dintr-o regiune îndepărtată, un fragment din știrile de seară. Numele *meu* stă scris cu litere groase în această parabolă. Vezi, cumva, numele *tău* scris în ea?

Începem să înțelegem parabola atunci când trăim sentimentul că, în meritele noastre, suntem cu totul pierduți, nu doar la nivelul intelectual, ci și la cel al emoțiilor noastre.

Nu înțelegem până când nu ne dăm seama de imensitatea datoriei.

Zece mii de talanți. Aceasta înseamnă 10 milioane de dolari, sau 180 miliarde lei. În orice comentariu biblic bun găsim echivalentul de mai sus, iar calculele aritmetice sunt ușor de făcut. Cei care sunt plătiți cu ora pot să înțeleagă mai ușor. Puținii oameni care au venituri fabuloase ar putea fi ispițiți să creadă că lor le-ar fi totuși posibil să achite această datorie, slavă Domnului, datorită resurselor lor ample. Dar,

indiferent de venitul net al fiecăruia dintre noi, nu înțelegem parabola, dacă nu facem această operație aritmetică simplă: 1:1000. Zece mii de talanți însemna de doisprezece ori și jumătate tributul anual sub formă de impozite al tuturor celor cinci provincii iudaice față de Roma!¹ Un tribut exorbitant, care a incitat la revoltă inima celor subjugati.

Un alt mod de a ne face o idee despre imensitatea datoriei este să o comparăm cu suma pe care putea să o câștige un om, prin muncă, într-o viață întreagă. Dacă lucra timp de 65 de ani pentru echivalentul unui salariu plătit de romani și dacă tot venitul său îl folosea ca să achite datoria, cel în cauză putea să plătească un singur talant într-o viață întreagă. Dar el datora 10.000 de talanți.

Nu înțelegem parabola până când nu ne dăm seama că nici chiar Bill Gates, magnatul computerelor și al programelor de calculator, sau sultanul din Brunei nu poate să plătească datoria. Nici un om nu poate plăti datoria! Domnul Isus în mod deliberat a rostit această sumă astromonică, pentru ca să nu existe nici o scuză pentru neînțelegerea parabolei. Împăratul este absolut îndreptățit să ia tot ce avem, să ne închidă în temniță și să arunce cheia. Nu există nimic ce am putea face ca să ne răscumpărăm! Dar, paradoxal, noi nu înțelegem! În comentariile sale pătrunzătoare asupra parabolelor, Robert Capon scrie astfel:

„De la începutul istoriei noastre și până în prezent, nu există nici un bărbat, nici o femeie și nici un copil dintre noi care să fi fost vreodată imun față de ispita de a crede că relația dintre Dumnezeu și omenire poate fi refăcută prin inițiativa noastră, prin eforturile noastre”.²

Noi pierdem din vedere adevărul fundamental că, la sfârșit, Dumnezeu nu va salva „un cerc minuscul de copilași buni, care au bani religioși în micile lor bănci, ci pe toți copiii lefteri, istoviți, suprasolicitați ai

acestei lumi, pe care El i-a eliberat prin amnistia adusă de moartea Sa”.³

Numai cei care simt că starea lor este disperată pot să audă cu adevărat cuvintele împăratului și să-și deschidă mâinile ca să primească harul Său.

Nu înțelegem decât dacă am stat față în față cu Împăratul și L-am auzit vorbindu-ne – dacă L-am auzit cu adevărat.

Cei mai mulți dintre noi aud, dar nu ascultă. Eu fac așa tot timpul. Aud că vorbiți cu mine, dar mintea mea se ocupă de o mie și unul de alte lucruri. Dacă reușiți să-mi atrageți atenția, chiar și atunci probabil mă gândesc la ce voi răspunde. Uneori, în mintea noastră chiar s-a fixat deja o idee, înainte să intrăm într-o conversație. Eu și soțul meu avem câteva dialoguri în care se repetă aceleași replici. Ele sunt atât de previzibile, încât există ispita să le numărăm și să strigăm numerele respective, ori de câte ori ne lovim de un asemenea subiect. Știm că fiecare dintre noi și-a format deja o concepție personală asupra acestor probleme. Știm exact ce va spune celălalt și nu ne așteptăm să aibă loc vreo schimbare. Dacă am rosti doar numerele respective, am putea să economisim o mulțime de timp și de energie!

Parabola de care ne ocupăm ar putea fi una dintre aceste situații. Datornicul și-a fixat deja în minte o anumită idee, înainte de a intra în sala tronului. El consideră că împăratul vrea să numere fiecare monedă, că este absorbit de calcule riguroase și de primirea întregii datorii, până la ultimul ban. El și-l imaginează ca pe un fel de Moș Crăciun care și-a făcut lista, a verificat-o de două ori și știe că mogașdeța din fața lui este un copil rău, nu unul cuminte. Mintea datornicului este foarte activă; el vrea să fie primul, să-și organizeze gândurile în paralel cu propunerile făcute de împărat. Dar tot ce aude el este filtrat prin ideile pe care le-a adus cu el în sală. Și el deja știe unde

trebuie să ajungă. Va cere în mod insistent și convingător să i se mai dea timp.

Câtă absurditate! Dacă prin munca de o viață întreagă nu vom ajunge să achităm decât cel mult a zece mia parte din datorie, ce mai contează timpul? Nu știm dacă datornicul este prea nechibzuit ca să fi dedus lucrul acesta sau dacă el speră, așa cum spune Capon, că fața lui cinstită sau rugămintea sa stăruitoare îl va face pe împărat să fie „ori bun, ori bleg, ori în ambele feluri”.⁴ Dar un lucru este clar. După ce își termină discursul, datornicul nu aude nici măcar un singur cuvânt din ce spune împăratul! În mod tragic, el pleacă din prezența împăratului cu aceeași concepție cu care a venit. În timp ce iese, el își spune în sine: „Pfiu! I-am vândut împăratului poezia mea. Mi-a dat ce i-am cerut. Acum voi începe să strâng bani ca să-mi pot achita datoria în rate. Împăratul nu va repeta această greșală!”

Dar stați puțin! Ascultați cu atenție: „Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.”

Înțelegeți?

Nu înțelegem decât atunci când știm cât de mult L-a costat pe Împărat să ierte datoria.

Când ne gândim la însemnătatea sacrificiului Domnului Hristos pentru noi, unii dintre noi se concentrează, la fel ca apostolii Ioan și Pavel, asupra sacrificiului pe care El l-a făcut ca să devină om, să iasă din cercul Dumnezeirii, să Se întrupeze și să locuiască printre noi. Înțelegerea noastră omenească este limitată. De exemplu, eu am auzit pe cineva comparând sacrificiul Domnului Hristos cu acela pe care l-ar face un prinț care ar fi dispus să devină broască (nu invers). Desigur, alăturându-Se neamului omenesc, Domnul Isus a coborât cu un pas uriaș din poziția Sa! Ce sacrificiu incredibil!

Hristos Isus, „măcar că avea chi-

pul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Fil. 2,6-8).

Și pentru ce! Doar ca să fie batjocorit, respins și omorât de ai Săi. Dar, dacă privim lucrurile numai din această perspectivă, nu vom înțelege pe deplin natura sacrificiului Său.

Uneori ne concentram asupra caracterului groaznic și chinuitor al răstignirii. Sigur că moartea prin crucificare era cumplită! Dar nici cunoașterea acestui lucru nu întregeste imaginea sacrificiului pe care Domnul Isus l-a făcut. Acuzatorii Domnului Hristos doreau mai mult decât o moarte îngrozitoare atunci când au strigat: „Răstignește-L!” Și ei știau exact ce au cerut.

În Deuteronom 21,22.23, Scriptura ne ajută să înțelegem ce urmăreau ei de fapt. „Cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu.” Versetul acesta este citat de apostolul Pavel în Galateni 3. Referindu-se la starea nenorocită în care se află neamul omenesc și la ceea ce s-a realizat pentru noi în Domnul Hristos, apostolul Pavel scrie: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă... Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, – fiindcă este scris: 'Blestemat este oricine este atârnat pe lemn'" (Gal. 3,10.13).

În Isaia 53, profetul folosește expresii ca acestea: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (vers. 6). „Își va da viața ca jertfă pentru păcat” (vers. 10). „S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege” (vers. 12). Apostolul Pavel continuă să explice implicațiile acestor expresii în Evrei 2,9: „Din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste

moartea pentru toți”.

Domnul Hristos a fost dispus să fie despărțit pentru veșnicie de Tatăl Său, să moară pentru totdeauna, ca să împace familia umană cu Dumnezeu. Acesta a fost sacrificiul suprem pe care El a fost convins că L-a făcut, atunci când a strigat, în natura Sa omenească: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Și totuși, declarația Lui: „S-a sfârșit!” demonstrează consimțământul Său voluntar de a muri veșnic, pentru ca noi să putem să alegem viața.

Nu, nu înțelegem parabola atâta timp cât nu suntem pe deplin conștienți de ceea ce L-a costat pe Împărat ca să anuleze datoria!

Atâta timp cât nu înțelegem, nu suntem pregătiți să lucrăm în lume.

Atâta timp cât nu înțelegi, în mod sigur vei ruina viața celor pe care îi vei întâlni, iar în mărturia ta nu va fi nimic care să-i câștige. În

Domnul Isus în mod deliberat a rostit această sumă astronomică, pentru ca să nu existe nici o scuză pentru neînțelegerea parabolei.

cele din urmă, *tu* ești cel care va culege cele mai grave consecințe. Dacă nu o înțelegi, *tu* nu ai parte de ea. Acesta este finalul parabolei.

Este o soartă tristă pentru cei care o aleg. Dar să reținem lucrul acesta. Vestea bună a parabolei este că nu aceasta trebuie să fie soarta ta. Nu trebuie să fie soarta nimănui. Din ziua în care Domnul Isus Și-a dat viața desăvârșită, murind, și a fost înălțat de Tatăl Său în locuri cerești, nimeni nu rămâne neiertat pentru că datoria sa nu poate fi plătită. Nimeni nu-și poate plăti datoria. Aceasta este realitatea. Dar da-

toria a fost plătită în întregime. În Domnul Hristos, Dumnezeu a oferit exact atâta cât trebuia plătit! Singurii care vor rămâne neiertăți vor fi cei care nu își deschid mâinile, nu primesc iertarea incredibilă a lui Dumnezeu și nu îngăduie ca această veste bună să transforme relația lor cu El și cu toți ceilalți.

Ascultați încă o dată. Ascultați cu toată atenția. Lăsați inima voastră să cânte. Vestea bună este că, în Domnul Hristos, datoria imposibil de plătit, ca o piatră de moară pe care o avem legată de gât, a fost iertată! Anulată! Ștearsă! Înghițită de fundul mării!

„Pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru noi... Pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi... Atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său” (Rom. 5,6.8.10).

„Acum, dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Rom. 8,1).

Faceți să răsună vestea aceasta de pe vârful munților! Cântați, bateți din palme și treziți lumea întreagă cu chimvalele și tobele voastre! Vestea bună din pilda rostită de Domnul Isus este că, în El, am fost eliberați ca să avem parte de un nou început, cu Dumnezeu și unii cu alții! Poate să înceapă rescrierea finalului parabolei, în viața noastră, în familia noastră și în comunitățile noastre – pentru că *noi o înțelegem!* Lăudat să fie Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos! Amin.

¹ Seamands, D. A. *Healing for Damaged Emotions*. Colorado Springs, CO: Chariot Victor Publishing, 1991, pag. 26

² Capon, R. F., *The Parables of Grace*, Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Company, 1988, pag. 28

³ *Ibid.*, pag. 29

⁴ *Ibid.*, pag. 28

Karen Flowers este codirector al Departamentului Slujirea Familiei la Conferința Generală.

PENTRU COPII

Prietene încă o dată

Karen Flowers

Janet și Julie erau surori și, de asemenea, cele mai bune prietene. Se jucau împreună în fiecare zi după ce veneau de la școală. Cel mai mult le plăcea să se joace cu păpușile. Păpușa cea mai bună a lui Janet avea păr adevărat și putea să bea apă dintr-o sticlă. Păpușa preferată a lui Julie avea cea mai frumoasă rochie pe care poți să ți-o imaginezi.

Într-o zi, fetele a trebuit să o însoțească pe mama lor, care avea treabă în centrul orașului. Au mers cu mașina. Au fost bucuroase că merg pentru că se făceau că scot păpușile la plimbare. Dar călătoria a durat mai mult decât s-au așteptat și, după un timp, au obosit să se joace cu păpușile. Neașteptat de repede, fetele au început să se certe.

„Ei, vezi că mă înghesui. Stai pe locul tău”, a certat-o Janet pe Julie.

„Păi nu stau pe locul tău! Mamă, Janet nu mă lasă în pace și eu nu-i fac nimic”, s-a plâns Julie.

„Și ia-ți mâinile de pe păpușa mea”, a ripostat Janet.

„Dar nu-i fac nici un rău. De ce te superi pentru că îți aranjez părul? Tu n-ai grijă de ea!” a continuat Julie cearta.

„Ei bine, poate nu-ți va conveni dacă îl voi scoate afară pe bebelușul tău scump. O să se cam sperie. Tu niciodată nu-ți duci păpușa la joacă în aer liber!” Janet a scos păpușa lui Julie pe geam și o legăna, ținând-o de un picior. „Hei, bebelușule, nu-i așa că e plăcut să îți sufle vântul prin păr?”

Julie s-a supărat foc! „Mamă, Janet vrea să-mi arunce păpușa pe fereastră! Oprește-o! Oprește-o!”

Mama a călcat pedala de frână și Janet a simțit cum mașina își încetinește viteza. „Trebuie să-i dau o lecție lui Julie”, și-a spus Janet în gând. „Ea se amestecă totdeauna în lucrurile mele. O să dau drumul păpușii ca să o sperii pe Julie. Oricum, mama oprește mașina.” Așa că Janet a dat drumul păpușii, iar Julie a început să plângă.

Mama a oprit mașina și s-a întors să le întrebe pe fete ce se întâmplă. „Mi-a aruncat păpușa pe fereastră!” a strigat Julie printre lacrimi.

„Nu i-am dat drumul decât atunci când mama a oprit mașina”, a spus Janet supărată. „O să vezi că nu s-a lovit. În orice caz, tu ai început. Tu te-ai atins prima de păpușa mea!”

Mama a deschis ușa mașinii. Julie și Janet au scos capul pe fereastră și nu le-a plăcut deloc ce au văzut. Păpușa la care Julie ținea așa de mult era prinsă sub

roata din spate a mașinii. Rochița ei frumoasă era acoperită de praf și pieptul îi fusese turtit.

„Uite ce ai făcut!” a țipat Julie. „Niciodată n-o să te iert, n-o să te iert, n-o să te iert! Și nici nu vreau să mă mai joc cu tine. Tu nu ești prietena mea. Și așa vrea să nu fii sora mea!” Julie a început să plângă fără să poată fi mângâiată.

Tu cum te simți când cineva se poartă urât cu tine și te face să suferi? De obicei, te superi așa de tare, încât vrei să-i faci la fel. Preferi să nu mai ai de-a face cu persoana respectivă și ți se pare că nu va mai fi posibil niciodată să fii iarăși prieteni.

Dar Dumnezeu ne-a oferit o cale de vindecare a rănilor pe care ni le facem unii altora. Biblia ne învață cum trăiesc și cum se poartă creștinii între ei. Oamenii se vor răni unii pe alții din cauza păcătoșeniei lor. Dar Biblia ne învață să spunem că ne pare rău atunci când greșim. Și Domnul Isus ne ajută să-i iertăm pe cei care ne-au greșit, chiar dacă ne-au întristat adânc. Ne este greu să cerem sau să oferim iertare și avem nevoie de timp să o putem face. Dar acesta este planul lui Dumnezeu ca să ne ajute să trăim împreună ca familie a Sa.

Inițial, Janet a fost așa de iritată, încât nu a vrut să-i ceară iertare lui Julie. Dar, după un timp, a început să-i pară foarte rău pentru ceea ce făcuse. Se gândea că îi va fi greu să admită că a greșit. Poate că Julie nu va mai dori să fie prietenă cu ea. Atunci lui Janet i-a venit o idee, și anume să-i dea lui Julie păpușa ei preferată, cu păr adevărat și cu biberon. Nu mai vedea nici o posibilitate de a-și exprima regretul.

În timpul acesta, Julie a fost atât de supărată pentru că păpușa ei fusese distrusă, încât tot ce a putut să gândească era să meargă înapoi la Janet. Știa ce va face! Va intra pe furiș în camera lui Janet, va smulge părul păpușii ei preferate și îi va călca în picioare biberonul. Un glas din sufletul ei îi spunea că va simți lipsa prieteniei lui Janet, dar pe moment nu-i păsa. A deschis încet ușa de la dormitorul lui Janet. „O, Janet, nu știam că ești aici!” a strigat ea surprinsă. *Trebuie să mai aștept, s-a gândit ea, ca să-mi pun planul în aplicare.*

Imaginează-ți cât de surprinsă a fost Julie când Janet a invitat-o să intre în cameră. „Îmi pare foarte rău pentru că am dat drumul păpușii tale și pentru că a fost călcată de mașină”, a spus Janet. „Mama spune că nu se mai poate face nimic să o repare. De aceea vreau să ți dau păpușa mea cu păr adevărat și cu biberon. Poftim. Acum este a ta.”

Continuare în pagina 12

Să mergem pe firul memoriei pentru înviorarea familiei

Înviorarea familiei are loc atunci când povestim iar și iar experiențele în care Dumnezeu a lucrat în viața noastră și în familia noastră.

Waveney Martinborough

Predica de mai jos are la bază pasajele biblice din Isaia 12,1-6 și Genesa capitolele 34 și 35.

Câți dintre dv. ați mers vreodată pe firul memoriei? Un loc, un cântec, anumite obiecte sau cuvinte ar putea să vă facă să vă aduceți aminte de o experiență plăcută. Atunci, memoria ar putea să vă facă să zâmbiți, dacă sunteți singuri, sau să vorbiți despre experiența aceea, dacă mai este ceva de față. Eu și soțul meu parcurgem firul memoriei atunci când conducem mașina, iar semaforul se aprinde pe verde. Când soțul meu a cerut permisiunea pentru căsătoria noastră, tatăl meu i-a spus: „De la mine ai verde”. Aceasta însemna: „Mă bucur și sunt de acord să te căsătorești cu fiica mea”.

Solia de astăzi are titlul „Să mergem pe firul memoriei pentru înviorarea familiei”. Vom vedea ce s-a întâmplat lui Iacov și familiei lui atunci când a parcurs firul memoriei. Vom privi asupra acestui subiect sub următoarele secțiuni: Criza familiei, Pe firul memoriei și Învierea familiei.

Criza familiei

A fost iubire la prima vedere. Când a văzut-o pe Dina, fiica lui Iacov, prințul Sihem a iubit-o pe tânăra aceasta (Gen. 34,3). Dar, din nefericire, pasiunea lui fizică l-a dominat. În Genesa 34,2 ni se spune că el a violat-o. Violul este cea mai gravă ofensă. El își distruge victima din punct de vedere emoțional. Consecințele actului impulsiv al lui Sihem au fost drastice, atât pentru familia lui, cât și pentru familia lui Iacov. Simeon și Levi, frații Dinei de la aceeași mamă, au căutat răzbunare, care s-a sfârșit cu violență și vărsare de sânge (Gen. 34,1-31).

Iacov a fost îngrozit și îndurerat când a aflat ce făcuseră fiii săi. „Voi m-ați nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării...” Apoi, îngrijorat de siguranța

familiei sale, a adăugat: „N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni; ei [canaaniții] se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voi fi nimic eu și casa mea” (Gen. 34,30). Aceasta era o criză a familiei.

În diferite împrejurări, toate familiile de astăzi trec prin crize de-a lungul vieții. În unele familii, nașterea unui copil ar putea să creeze o problemă. Copiii pot fi o sursă de bucurie, dar și să tensioneze relațiile din cămin. Criza se produce pentru că soțiile au tendința să-și neglijeze soții, îngrijindu-și copiii atunci când aceștia sunt mici și îngrijorându-se din cauza lor atunci când ajung mai mari. De aceea, stimate soții, feriți-vă să-i neglijați pe soții voștri, chiar dacă copiii voștri sunt importanți pentru voi. Soților, nu căutați o relație în afara căsătoriei, ci, în loc de aceasta, căutați să le înțelegeți și să le sprijiniți pe soțiile voastre, chiar dacă ispitele și ocaziile de a fi necredincioși sunt mari.

Alte situații care duc la criză în familie sunt pierderea serviciului, împotrivirea manifestată atunci când rolurile se schimbă, conduita copiilor – de exemplu sarcinile adolescentelor și consumul de droguri –, o boală grea, divorțul. Izolarea, sau sentimentul de a fi exclus, constituie o altă maladie. De multe ori, acordăm prea puțină atenție soțului nostru sau soției noastre. Sunt multe alte lucruri „urgente” care ne cer atenția. Cariera noastră/serviciul nostru are prioritate. În curând, comunicarea adevărată, care constituie inima familiei și cheia relațiilor, se împuținează din ce în ce mai mult. Există resentimente, amărăciune din cauza mâniei înăbușite. Apoi spunem: „Eu nu-l mai iubesc”, „Eu n-o mai iubesc”. Așa i-a spus un soț unui psiholog, despre relația cu soția sa: „Dv. nu mă înțelegeți; eu nu o mai iubesc!” Psihologul i-a răspuns: „În orice caz, iubește-o, pentru că iubirea este un verb, nu un sentiment, chiar dacă dragostea are și sentimente”. Acel soț și-a manifestat dragostea prin multe fapte iubitoare și a salvat căsnicia lor.

Programele pentru îmbogățirea familiei, oferite de biserică, pot să înlesnească exprimarea iubirii atât prin cuvinte, cât și prin fapte.

Crizele familiale pot să constituie o armă negativă în cămin, pot să despartă inimi și să distrugă unitatea sau pot fi ocazii de înnoire a angajamentului și de început nou pentru familie. Aceasta a fost experiența lui Iacov și a familiei lui.

Pe firul memoriei

Dumnezeu Se preocupă de familiile noastre și El aduce vindecare acelor familii în care există relații anormale. El a făcut-o pentru familia lui Iacov atunci și poate să o facă și pentru familiile noastre astăzi. În Genesa 35,1 citim că „Dumnezeu a zis lui Iacov: 'Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo și ridică acolo un altar Dumnezeului care ți S-a arătat când fugeai de fratele tău Esau'". Cu alte cuvinte: „Iacov, mergi pe firul memoriei”. Și Iacov și-a adus aminte! Apoi i-a convocat pe toți cei din familia sa și le-a împărtășit experiența lui.

„Am fost un înșelător”, a început el. „Aceasta înseamnă numele meu, Iacov. L-am înșelat pe Esau, fratele meu geamăn, când am primit binecuvântarea specială care se cuvine fiului cel mai mare al familiei. Nu îmi păsa prea mult de bogățiile materiale. Dacă în familie erau doi frați, două treimi din averea tatălui erau date fiului care primea această binecuvântare. Dar ceea ce doream cu adevărat era binecuvântarea spirituală – privilegiul comuniunii cu Dumnezeu, de care s-au bucurat bunicul meu Avraam și tatăl meu, Isaac. Așa că am făcut un plan împreună cu mama și m-am prefăcut că sunt Esau. L-am mințit pe tatăl meu, care nu mai vedea. După ce a mâncat din mâncarea pe care o pregătisem, bătrânul meu tată, Isaac, m-a binecuvântat pe mine.

Fratele meu s-a supărat și a amenințat că mă omoară, când și-a dat seama că l-am înșelat și că pri-

misem această binecuvântare care i se cuvenea lui. A trebuit să plec de acasă și să merg pe jos mulți kilometri, până la unchiul Laban. Vă spun, fiilor, niciodată nu se merită să înșeli. Nu am mai văzut-o niciodată pe mama. În prima noapte după ce am plecat, mă simțeam îngrozit și singur. Îmi părea rău pentru ce făcusem. Am plâns și mi-am mărturisit păcatul. M-am culcat să dorm pe pământ și mi-am pus o piatră în loc de pernă. Simțeam că Dumnezeu mă părăsise.” (Vezi *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 178, 179.)

În momentul acesta, fața lui Iacov s-a luminat. El a continuat să povestească și a spus: „Dar Dumnezeu nu m-a părăsit! În noaptea aceea, am avut un vis! Am văzut o scară care se întindea de la pământ până la cer și îngeri urcau și coborau pe ea. Domnul stătea deasupra scării și mi-a făcut o făgăduință (Gen. 28,13-15). Era aceeași făgăduință pe care o făcuse mai întâi lui Avraam și apoi lui Isaac. Atunci m-am trezit. Am făcut o juruință, am pus piatra de sub cap ca semn de aducere aminte și am numit-o Betel. Pentru că în mod sigur Dumnezeu era în locul acela! Aceasta înseamnă Betel”.

Iar scara ce înseamnă? În Ioan 1,51, Domnul Isus S-a referit la Sine ca fiind „scara”. El i-a spus lui Natanael: „Veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului”. Ellen White de asemenea ne spune că „scara Îl reprezintă pe Domnul Isus”. Ea afirmă că, înainte de răzvrătirea omului, Dumnezeu vorbea cu Adam și Eva față în față. Dar păcatul lor a despărțit pământul de cer, așa încât omul nu mai putea să aibă o comuniune deschisă cu Creatorul său. Domnul Isus este mijlocul de comunicare dintre Dumnezeu și om. Prin viața și prin moartea Lui, El a întins un pod peste prăpastia făcută de păcat, pentru ca îngerii care slujesc să poată păstra comuniunea cu omul căzut. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru Domnul Isus! (Vezi *Patriarhi și profeți*, pag.

179, 180).

Dacă ești căsătorit și îți înșeli soția sau soțul sau ești necăsătorit și îți înșeli părinții și te simți singur, crezând că Dumnezeu te-a părăsit, ai curaj. Poți să fii readus în favoarea lui Dumnezeu, dacă îți mărturisești păcatul, așa cum a făcut Iacov. În 1 Ioan 1,9 ni se dă această asigurare: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”.

Dacă ai conflicte nerezolvate în căminul tău și ele te sfâșie, fă un drum pe firul memoriei. Adu-ți aminte de ziua în care ai intrat în biserică, la braț cu frumoasa ta mireasă ori cu soțul tău chipeș. Adu-ți aminte de unele dintre dificultățile pe care le-ai înfruntat și cum ai învins. Dacă suferi din cauza acțiunilor și a purtării copiilor tăi, adu-le aminte de clipele fericite pe care le-ai trăit împreună ca familie. Dacă ești gata să-ți pierzi speranța în Dumnezeu, gândește-te la viața ta din trecut. Adu-ți aminte cu recunoștință de felul în care Dumnezeu te-a eliberat, te-a sprijinit în momentele de încercare și ți-a deschis uși când totul părea ascuns în întuneric. Mergi pe firul memoriei și înviorează-ți relația cu tovarășul tău de viață, cu copiii tăi și cu Dumnezeul tău.

Ellen White exprimă frumos gândul acesta. Ea spune: „Când privești înapoi și răsfoiești capitolele cuprinzând experiența vieții tale [de cămin], nu găsești oare și pagini plăcute? Nu cresc oare făgăduințele lui Dumnezeu... pretutindeni de-a lungul cărării vieții tale?...”

Mulțumim lui Dumnezeu pentru tabloul luminos pe care ni l-a dat! Să adunăm laolaltă binecuvântările asigurări ale iubirii Sale, ca să le putem avea totdeauna înaintea ochilor... Iată tablouri pe care Dumnezeu dorește să le contemplăm” (*Calea către Hristos*, ed. 1996, pag. 109, 110).

Înviorarea familiei

Când Iacov a trecut în revistă modul minunat în care Dumnezeu

Se purtase cu el, inima i-a fost înduioșată, copiii lui au fost de asemenea atinși de o putere cuceritoare. Atunci el a privit la copiii și la toată casa lui și a spus: „Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele” (Gen. 35,2).

Aceasta era o întreită chemare la pocăință. Mai întâi, „Scoateți dumnezeii străini”. Iacov credea că, într-un fel sau altul, idolatria a cuprins tabăra și că existau zei falși în familia lui. Rahela încă avea idoli pe care îi furase de la tatăl ei, Laban. În al doilea rând, „Curățiți-vă”. Spălați-vă de sângele sihemitilor. Spălarea voastră exterioară este un simbol al curățirii sufletești de amărăciune, mânie și resentimente.

„Schimbați-vă hainele”, ca semn al unei schimbări de la cruzime și răzbunare la iertare și bunătate. Apoi, „să ne sculăm și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului care m-a ascultat în ziua necazului meu” (Gen. 35,3).

Această chemare la reformă a avut succes. În Genesa 35,4 citim astfel: „Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii străini care erau în mâinile lor și cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem”. Ce scenă mișcătoare! Întreaga familie a cunoscut o învioreare!

Ce putem spune despre noi, care ne pregătim astăzi pentru venirea Domnului Isus și ca să ne închinăm lui Dumnezeu față în față? Avem nevoie și noi de aceeași chemare la pocăință? Ce idoli au cuprins viața și familia noastră? Idoli pot să intre în cea mai bună familie. De aceea, fiecare dintre dv. care sunteți părinți trebuie să priviți prin căminul dv. și să puneți întrebarea: „Există idoli aici?” Există cărți cu un conținut dăunător, distracții primejdioase, muzică și programe video care duc la păcat? Nu uitați că orice lucru care ocupă primul loc în inima noastră, înaintea Domnului Dumnezeu, este un dumnezeu străin și un idol. Apoi să-L rugăm

pe Dumnezeu să ne curețe de vorbire aspră și de comportament abuziv, de poftă, de mânie, de mândrie, de critică, de mulțumire de sine. Să ne îmbrăcăm cu hainele bunătații și cinstei. Să exprimăm iubirea. Să spunem cuvinte de încurajare unii altora. Să împărtășim sentimentele, dorințele și aspirațiile noastre. Să facem să sporească încrederea. Să tratăm conflictele. Să evaluăm felul în care comunicăm unii cu alții și cu copiii. Să folosim timp de calitate alături de copii. Să facem planuri împreună, să ne jucăm împreună și, mai presus de toate, să ne rugăm împreună. Să reconstruim altarul familial și să relansăm închinarea. Reforma începe cu reînvioreare. Primii pași în înviorearea familiei sunt pocăința și iertarea.

În Genesa 35,9-12 ni se spune că, după ce Iacov și familia lui au îndepărtat idoli lor, Dumnezeu a făcut cinci lucruri speciale pentru el. I-a ocrotit de canaaniți. I S-a arătat încă o dată lui Iacov, L-a binecuvântat. A confirmat schimbarea numelui lui Iacov – el nu avea să se mai numească Iacov, cel care înșală, ci Israel, Prințul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a repetat făgăduințele făcute lui Avram și lui Isaac.

Dumnezeu va binecuvânta și familiile noastre. Vom avea cămine pline de pace chiar în mijlocul furtunilor vieții. Angajamentele de căsătorie vor fi înnoite și vor fi făcute noi angajamente. Altarul familial va fi restabilit și vechile făgăduințe ale lui Dumnezeu ni se vor părea uimitor de noi. Făgăduințe despre iubirea Lui – „te iubesc cu o iubire veșnică” (Ier. 31,3). Făgăduințe ale iertării de păcate – „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Făgăduințe despre apropiata Sa venire, așa cum găsim în Ioan 14,1-3: „Să nu vi se tulbure inima...”

Eu cred că Domnul Isus vine în curând și că El va face „toate lucrurile noi”. O, ce zi va fi aceea! Nu vor mai exista crize familiale, ci va fi un cămin nou, în care pacea și

bucuria vor dăinui pentru totdeauna. Atunci îl vom vedea pe Domnul Isus față în față și vom povesti istoria salvării noastre prin har.

Eu vreau să fiu acolo. Vreau ca familia mea să fie acolo. Dar dv.? Toți cei care doriți să spuneți împreună cu mine: „Doamne, vreau să aibă loc o învioreare în inima mea și în familia mea”, ați vrea să vă ridicați? Chemarea care ni se adresează este aceasta: „Scoateți dumnezeii străini... curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar lui Dumnezeu”. Să mergem pe firul memoriei și să ne înnoim angajamentul față de tovarășul nostru de viață, față de copiii noștri și față de Dumnezeul nostru.

Waveney Martinborough este directoarea Departamentului Slujirea Familiei în Diviziunea Inter-Americană.

Prietene încă o dată /

Urmare din pagina 9

Julie a rămas uitându-se la prietena ei. S-a gândit la planul său de a călca în picioare biberonul și de a smulge părul frumos al păpușii. „Și mie îmi pare rău pentru că am vrut să mă răzbun pe tine”, a spus Julie cu o voce liniștită. „Nu pot să primesc păpușa ta favorită. Dar putem să ne jucăm amândouă cu ea. Să-ți spun ceva. Hai să ne jucăm de-a școala: noi să fim învățătoarele și păpușile noastre să fie elevele. Vrei și tu?”

Un lucru era sigur. Janet nu a mai dorit niciodată să o rănească pe Julie așa cum făcuse!

Când se rănesc reciproc, prietenii și membrii familiei pot să se unească și să trăiască iarăși fericiți împreună, dacă cer iertare și dacă se iartă unii pe alții. Cererea și acordarea iertării constituie darul special al lui Dumnezeu pentru familia Sa de pe pământ. Dumnezeu a fost primul care a iertat, iar atunci când El locuiește în inima noastră, iubirea Lui ne dă posibilitatea să cerem iertare și, de asemenea, să iertăm. Acesta este un dar pe care vei dori să-l dai mai departe în familia ta și între prietenii tăi.

„Minoritățile religioase și libertatea religioasă: O declarație ce exprimă angajament și îngrijorare”

*Declarație adoptată la Consiliul Anual al Conferinței Generale,
28 septembrie – 6 octombrie 1999*

De-a lungul istoriei, minoritățile religioase au fost adesea victime ale discriminării și persecuției. În prezent, intoleranța și prejudecățile religioase sunt iarăși în creștere. Neținând seamă de afirmarea dreptului fiecărei persoane de a avea și de a răspândi o convingere religioasă și de a-și putea schimba religia – drepturi prevăzute în documentele ONU și în „Legislația Internațională Referitoare la Drepturile Omului” –, multe țări refuză cetățenilor lor aceste drepturi.

Legislația internațională condamnă atitudinea discriminatorie față de minorități, dar, din păcate, unele țări au publicat liste ale grupurilor religioase descrise ca secte potențial periculoase. Au fost înființate comisii anti-secte, a fost instruit personal de investigare și au fost adoptate legi restrictive. Sute de mii de credincioși nevinovați sunt acum victime ale suspiciunii oficiale, fiind tratați drept cetățeni de categorie inferioară. Toate acestea încalcă libertatea religioasă, care este cel mai important și mai esențial din drepturile fundamentale ale omului. Adventiștii de ziua a șaptea cred în respectarea legilor în vigoare în fiecare țară, atâta timp cât ele nu contravin legilor lui Dumnezeu. Totuși, suntem împotriva oricărei legi, strategii sau activități discriminatorii față de minoritățile religioase.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

apără dreptul la libertate religioasă al fiecărui om, precum și separarea statului de biserică. Scriptura ne învață că Dumnezeu care dă viață dă și dreptul de a alege liber. Dumnezeu nu acceptă decât o slujire liberă. Adventiștii de ziua a șaptea cred, de asemenea, că legea trebuie să fie aplicată în același mod tuturor, fără favoruri. Suntem de părere că nici un grup religios n-ar trebui condamnat pentru că unii membri par a fi extremiști. Libertatea religioasă este limitată atunci când comportamentul agresiv sau violent conduce la încălcarea drepturilor celorlalți.

În armonie cu Articolul 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului adoptată de ONU și cu alte documente internaționale, și de asemenea cu doctrina și cu istoria sa, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este profund angajată în promovarea, apărarea și protejarea libertății religioase a fiecărei persoane, indiferent unde ar trăi aceasta. Luând în considerare acestea, noi vom continua să colaborăm cu Comisia ONU pentru Drepturile Omului și cu alte agenții internaționale și organizații religioase, pentru a încuraja fiecare națiune să asigure respectarea dreptului fundamental la libertate religioasă. În plus, vom continua să promovăm dialogul și mai buna înțelegere dintre autoritățile statului și persoanele care aparțin minorităților religioase.

„Care este reacția dv. la Declarația cu privire la minoritățile religioase și libertatea religioasă?”

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pe plan internațional a ajuns să fie recunoscută ca un glas cu autoritate, cel puțin în câteva domenii ale vieții sociale. Astfel, pe lângă domeniul umanitar și cel medical, biserica noastră este recunoscută ca una dintre organizațiile care își aduc un important aport în lupta pentru apărarea drepturilor și libertăților religioase ale fiecărui om, indiferent de apartenența religioasă.

Luarea de poziție a Bisericii Adventiste, exprimată în „Declarația cu privire la minoritățile religioase și libertatea religioasă”, recunoaște ca fiind justificată preocuparea organismelor europene și ale unor state din Europa occidentală cu privire la pericolul reprezentat de unele grupuri care, îmbrăcând haine ce le fac să semene a biserici, urmăresc evitarea legilor financiare, iar în unele cazuri chiar scopuri criminale.

Cu toate acestea, adventiștii atrag atenția asupra tra-

tării cu superficialitate a problemei sectelor, prin faptul că pericolul potențial pe care îl reprezintă un număr foarte mic dintre grupurile religioase minoritare, o infimă minoritate dintr-o minoritate, este transferat în mod nejustificat în dreptul tuturor grupurilor religioase minoritare. În felul acesta, o mișcare menită să protejeze drepturile omului și sănătatea publică este pe cale să atenteze la drepturile și libertățile religioase ale multor cetățeni nevinovați, ca și ale unor biserici și grupuri religioase care promovează valori reale și contribuie la stabilitatea societății ca și la progresul acesteia, prin simplul fapt că sunt componente ale pluralismului.

Am obținut, pentru dv., păreri de câtorva personalități, referitoare la „Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la minoritățile religioase și libertatea religioasă”. Ele sunt prezentate în continuare.

Viorel Dima, Directorul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă al Uniunii Române

Arhimandrit Dr. Zareh Baronian, vicar eparhial, Biserica Armeană

Libertatea religioasă a omului depinde în primul rând de convingerile sale, dar și de tradiția și de religia cărora le aparține. Pentru noi, armenii, și pentru diaspora armeană, este esențială păstrarea valorilor spirituale culturale și tradiționale. Prin urmare, pentru orice fel de comunitate care își desfășoară activitatea în afara patriei, biserica și școala ocupă un loc aparte. Trebuie remarcat faptul că demnitarii moldoveni care au încurajat stabilirea armenilor și memoria lor la noi în țară le-au dat toate privilegiile de a avea biserici, școli și tot ce este necesar pentru păstrarea etniei, fapt pentru care, în decursul celor șapte secole de trăinicie între armeni și români, nu au fost semnalate cazuri de intoleranță, ci dimpotrivă, există unitate perfectă între armeni și

Sandi Simion, avocatul care a susținut procesele copiilor adventiști privitoare la examenul de capacitate

Salut și susțin această inițiativă, această declarație ce exprimă poziția realistă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea față de orice discriminare ori limitare a libertății religioase, consfințită și apărată în legislația internațională privind drepturile omului și de Constituția României.

De altfel, este firesc că, așa cum Tatăl Ceresc manifestă egală iubire pentru toți locuitorii pământului, ca fii ai Săii, fiecare stat este dator să nu facă nici o deosebire între cultele religioase în raport cu numărul de membri al acestora ori cu alt criteriu discriminatoriu, ci dimpotrivă, să promoveze atitudinea de toleranță a celor mulți față de cei în număr mic.

Dumnezeu stăruie în iubirea Sa față de noi, El stă la ușă și bate, dar ne lasă libertatea de a primi ori a

Prof. Remus Rus, profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă, Istoria Religiiilor

Am pășit în pragul celui de-al treilea mileniu. Noi așteptări reverberază în sufletul oamenilor de pretutindeni, în speranța unei înțelegeri reciproce, a conviețuirii pașnice și, mai presus de toate, a libertății întru dreptate. Căci oamenii își dau seama că în fața lor nu există decât două alternative: recunoașterea frățietății între oameni sau anihilarea omului și a civilizației. De aceea, oameni responsabili, conștienți de menirea omului în lume, de valoarea lui, se străduiesc, cu timp și fără timp, să reafirme plenar necesitatea realizării unei atmosfere propice manifestării omului în integralitatea lui, cu drepturile și obligațiile ce îi revin.

Documentul „Minoritățile religioase și libertatea religioasă: O declarație ce exprimă angajament și

români, chiar cu românii care aparțin altor culte (greco-catolici, protestanți, adventiști).

În actualele împrejurări, fiecare cult are dreptul să-și orânduiască

Toate cultele sunt egale în fața legii, indiferent de numărul credincioșilor sau al bisericilor lor.

viața spirituală în deplină libertate și egalitate, conform politicii de libertate a țării noastre.

Cu privire la Proiectul Legii Cultelor, atât de controversat, el trebuie să întrunească adeziunea tuturor reprezentanților cultelor recunoscute de către statutul cultelor, iar dacă există păreri divergente, să fie rezolvate pe calea înțelegerii și a dragostei reciproce. Drept urmare, fiecare punct al proiectului trebuie analizat în mod obiectiv, ținând cont că toate cultele sunt egale în fața legii, indiferent de numărul credincioșilor sau al bisericilor lor.

respinge neprețuitele Sale daruri; de la Cel Atotputernic se cuvine să învețe atât statul, cât și cultele, lăsându-ne libertatea conștiinței și a credinței religioase.

Desigur însă că și libertatea credințelor religioase, ca oricare libertate, trebuie acceptată ca o necesitate de la sine înțeleasă; astfel, libertatea religioasă nu trebuie să afecteze ordinea publică socială și drepturile și libertățile semenilor noștri.

Deci, este salutar acest strigăt, prin care o minoritate religioasă

De la Cel Atotputernic se cuvine să învețe atât statul, cât și cultele.

încearcă să se apere pe sine și pe cei asemenea ei, în sensul că libertatea religioasă trebuie să fie limitată nu numai la tendințele și comportamentele ce vizează încălcarea drepturilor celorlalți semeni ai noștri, ci și la orice poziții și comportamente ce pot aduce atingere ordinii publice și bunelor moravuri.

Cred că acest glas publicat în presă este binevenit și sunt convins că acestuia i se va alătura și cel al altor confesiuni religioase.

îngrijorare" aduce în planul conștiinței umane una dintre temele urgente ale marelui deziderat al libertății drepte: libertatea religioasă. Dacă omul este „ființă religioasă”,

Libertatea religioasă este deci un bun comun al tuturor oamenilor.

și nimic nu ne face să ne îndoim de acest lucru, atunci libertatea religioasă devine o coordonată existențială, iar recunoașterea sau nerecunoașterea ei aduce atingere persoanei. Pentru realizarea desăvârșirii lui spirituale, omul are nevoie de împlinirea aspirațiilor sale religioase, iar pentru împlinirea acestora, el trebuie să se bucure de dreptul fundamental al libertății religioase.

Libertatea religioasă este deci un *bun comun* al tuturor oamenilor; garantarea și observarea acestuia, o îndatorire a tuturor statelor lumii, a întregii societăți umane. Pentru fiecare persoană în parte, a sprijini lupta pentru dobândirea sau păstrarea acestui drept este o datorie de viață!

A 57-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

29 iunie – 8 iulie 2000, Toronto, Canada

prin:

MILLENNIUM TOUR

București, B-dul Elisabeta 3 (Piața Universității)

Tel. 01-314.39.83; tel/fax 01-314.39.17; 092-627.717; 094-627.717

www.intercer.ro/millennium-tour e-mail: millenniumtour@totalnet.ro

Oferță reînnoită

la cererea mai multor comunități

Vă oferim din nou în
lunile februarie și
martie 2000
un set

de 10 volume:

cele 9 volume

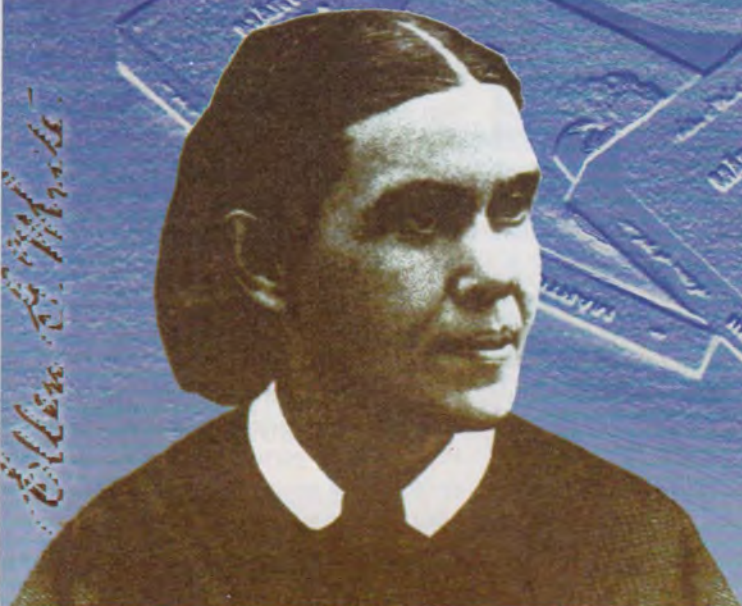
de "Mărturii pentru
comunitate" și

"Advențiștii de ziua
a șaptea cred..."

la pretul de

200.000 lei/set, legate și

150.000 lei/set, broșate.

TRON DE COMANDĂ

ramburs

Numele..... Prenumele..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Et..... Ap..... Loc.....
f. Postal..... Jud..... Cod..... Tel.....

Modelul	Nr. de seturi.	Total lei	Total general
Broșat			
Legat			

**CASA DE EDITURĂ "VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE" Str. Valeriu Braniște, Nr. 29,
Cod 74134, sector 3, BUCUREȘTI; Tel. 323.48.95; 323.00.20; Fax 323.00.40.**

NICI APARIȚII

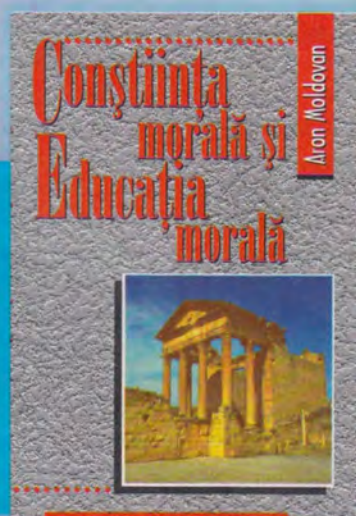

20.000 lei (159 pag.)

De ce este binele și ce este răul? De ce facem uneori binele, alteori răul? De ce conceptul de bine sau de rău diferă de la o persoană la alta sau, în cazul aceleiași persoane, de la un moment la altul? Ce for ascuns al ființei noastre are capacitatea de a deosebi binele de rău și cum funcționează el? Care este rolul sentimentelor, al rațiunii și al voinței în judecățile și opțiunile noastre morale? Ce funcție îndeplinesc normele și legile, ca standarde în definența binelui sau a răului? Conștiința morală sau, mai pe înțelesul tuturor, simțul moral este el înăscut sau dobândit? Poate fi pierdut, atrofiat, pervertit sau hipertrofiat, exagerat? Cum se manifestă în fiecare caz?

Fiind preocupat timp de decenii de studierea acestei părți a psihicului uman ca necesitate impusă chiar de practica sa de pastor, Aron Moldovan pornește într-un demers analitic profund și de mare finețe, cu rigurozitatea omului de știință, să se scapă nici un amănunt care face parte din adevăr.

Lazăr Forrai

20.000 lei (212 pag.)

35.000 lei (690 pag.)

Dintre toate femeile care au trăit în timpurile moderne, nici una, după toate probabilitățile, nu a exercitat o influență atât de profundă și de durată asupra semenilor ei, ca Ellen White. Și în nici un alt domeniu nu au fost învățăturile ei mai importante și mai meticuloase ca cele despre îngrijirea corpului omenesc - templul Duhului Sfânt.

În timp ce activitatea și învățăturile ei au fost în armonie cu medicina cu adevărat științifică, ea a strălucit cu o splendoare sfântă în domeniul laturii spirituale a artei vindecării. Ea este fără egal în felul cum a făcut apel la oameni în privința corpurilor pe care le-au primit ca pe o încredințare sfântă din partea Celui Prea Înalt și de a asculta de legile naturii și de Dumnezeu naturii. Ea a fost cea care a înălțat conștiința corpului omenesc și necesitatea supunerii tuturor părților și pasiunilor controlului unei conștiințe luminate. Alții au pus accent pe știință în privința sănătății; ei i-a rămas latura spirituală în tratarea templului corpului omenesc.

Poate biserica să fie o familie bolnavă?

Carol Cannon

Poate biserica să fie *altceva* decât o familie bolnavă? Dat fiind faptul că fiecare membru este o ființă omenească supusă greșelii și că majoritatea dintre noi suntem codependenți, cum ar putea fi altfel? Poate că dorim mult să fie altfel, dar bagajul emoțional pe care îl aducem cu noi din copilărie afectează toate relațiile noastre ca adulți. Cei codependenți manifestă deprinderi lipsite de maturitate pentru a face față situațiilor, oriunde se găsesc – acasă, la serviciu, pe stradă, în biserică. Orice grup de oameni (un consiliu profesoral, un comitet de construcții, un comitet al bisericii, o echipă, o comisie sau o biserică) poate să ajungă pradă unui comportament anormal.

Cel care este victimă sau martir, cel care comite abuzuri, cel care îi manipulează pe alții sau care exercită controlul asupra altora acasă va face la fel și la biserică. Oamenii nu se despart de conduita lor, marcată de o proastă adaptare, atunci când intră în locul sfânt de închinare. În cadrul bisericii, deseori vedem dominare din partea câtorva, neîncetate lupte pentru putere și luarea unor atitudini politice. Acestea duc la lipsa unității și la erodarea spiritualității, urmate de apatie și descurajare pe plan personal. Membrii manifestă fie un spirit de critică, de vigilență exagerată și de control asupra altora, fie o atitudine de retragere, de suspiciune și de neîncredere.

Părtășie întreruptă

Am văzut biserici mici, în care toți membri erau prinși într-un ciclu autodestructiv de purtare codependentă. Relațiile erau atât de proaste, încât întreaga adunare manifesta o deprimare clinică. Membrii bisericii simt o rușine devastatoare când un frate își trădează convingerile și face un păcat care aduce dezonoare asupra adunării. Ei sunt copleșiți de durere când cineva abandonează părtășia lor și renunță la credință. Sunt paralizați de o mânie imposibil de exprimat, atunci când între ei apar înțelegeri greșite. Sunt separați unii de alții de secrete pe care se tem să le împărtășească sau de păcate pe care nu vor să le mărturisească.

Într-o familie – și tocmai aceasta este biserica –,

eșecul de a trata (a discuta și a rezolva) problemele duce la înrăutățirea relațiilor dintre membrii ei. Fiecare se izolează de ceilalți ca să-și ascundă sentimentele. Sentimentele reprimite creează bariere invizibile. Problemele nerezolvate îi înstrăinează pe unii de alții.

Mulți gândesc că discutarea acestor probleme duce la agravarea lor. Această îngrijorare este legitimă. Foarte mulți oameni nu au deprinderea și capacitatea să exprime sentimentele și să rezolve neînțelegerile în mod sănătos; de aceea, discutarea problemelor *poate* să facă mai mult rău decât bine. Dar putem învăța să stabilim limite, iar dacă vom avea limite mai sănătoase, și relațiile vor fi mai sănătoase.

Sfinți răniți

Am văzut creștini răniți de moarte de frații lor. Am fost martor la dureri și la pierderi care nu pot fi descrise. Am văzut o biserică după alta sfâșiată de neînțelegeri mărunte. Cu tristețe, vâul deprimării și al rușinii rămâne asupra unei adunări dezbinată, mult timp după ce schisma inițială este uitată.

Adunările se scindează din cauza neînțelegerilor asupra culorilor propuse pentru noul decor al bisericii, asupra programelor și planurilor de construcție, asupra schimbărilor în ordinea serviciilor, asupra alegerii slujbașilor bisericii sau a unui pastor, asupra bugetului, a problemelor de disciplină a bisericii, a standardelor și regulilor, și lista rămâne totdeauna deschisă. Multe dintre aceste neînțelegeri ar putea fi evitate, dacă limitele personale ar fi respectate și dacă s-ar practica o detașare sănătoasă.

Nerespectarea limitelor în cadrul bisericii

Cred că „luptele” interne și „vărsările de sânge” din biserici sunt cauzate, în cea mai mare parte, de lipsa limitelor. Mulți adventiști lucrează, merg la școală, participă la servicii divine și la activități sociale împreună cu aceiași oameni. Aceasta este o încălcare majoră a limitelor. Când limitele sunt șterse în felul acesta, oamenii se simt liberi să se amestece în treaba altora, să de-

cida asupra convingerilor altora, să urmărească și să controleze purtarea altora și să facă inventare morale altora, fără să-și dea seama cât de nepotrivită și de neplăcută este această purtare.

Între formele de încălcare a limitelor în cadrul bisericii sunt următoarele:

- Amestecul – unii membri se amestecă în viața personală a altora.
- Abuzul spiritual – oamenii se poartă ca și când ei ar fi Dumnezeu.
- Violarea anonimatului – bârfa în numele interesului creștinesc.
- Controlul asupra altora – li se spune altora care este datoria lor creștină.
- Manipularea – refuzul de a-i permite unui alt membru să spună „Nu”.
- Obținerea de avantaje pe seama altora – a aștepta ca ei să-și asume responsabilități în biserică, fără să fie rugați dinainte.
- Purtarea de grijă nesănătoasă.
- Abuzul intelectual – un membru îi forțează pe alții să fie de acord cu părerile sale.
- A-i face pe alții să se simtă rușinați.
- Lipsa de onestitate – nesinceritatea cu privire la sentimente, încălcarea confidențialității.

Familii bolnave în contrast cu familii sănătoase

În familiile disfuncționale, lipsește o separare sănătoasă între membri. Fiecare se amestecă în treaba celorlalți. Nu există limite. Unicitatea persoanei nu este respectată. De la toți se așteaptă – ba chiar se cere – să reflecte valorile grupului. Drepturile, gusturile, sentimentele, trebuințele, opiniile și țintele personale nu sunt respectate. Prin contrast, în familiile sănătoase, fiecărei persoane i se permite să fie unică.

În familiile bolnave, persoana există în interesul instituției, în loc ca instituția să existe în interesul persoanei. Și totuși, Biblia spune că sistemul și principiile de guvernare ale lui Dumnezeu au fost făcute pentru fiecare dintre ființele Sale. Nu persoana a fost creată de dragul in-

stituției (vezi Marcu 2,27). Dumnezeu a intenționat ca sistemele să servească oamenilor din cadrul lor, nu invers. Sistemele sănătoase se îngrijesc de satisfacerea trebuințelor omului.

Sistemele disfuncționale se caracterizează prin negarea realității și prin inducere în eroare. Slăbiciuni și defecte apăsătoare pot să pătrundă în sistem, dar cei care îl compun insistă că toate merg bine. Orice lucru negativ care se întâmplă este ținut ascuns. Există multă critică ostilă. Pe de altă parte, în sistemele sănătoase, oamenii se confruntă cu realitatea, în loc să o conteste.

În familiile funcționale, există multă încurajare, iubire necondiționată, acceptare, libertate și bună dispoziție. Greșelile sunt tratate ca ocazii de învățare și iertarea se acordă repede. Oamenii sunt flexibili. Prin contrast, în familiile bolnave, acceptarea și aprobarea sunt condiționate – trebuie câștigate. Cel care suferă un eșec este pedepsit și făcut să se simtă rușinat. Oamenii din sistemele disfuncționale nu sunt la fel de iertători ca Dumnezeu.¹

O societate dependentă / o biserică dependentă

Gândirea și purtarea marcate de dependență există la fiecare nivel social – individual, familial, organizațional, național și global. Anne Wilson Schaefer, terapeut, autoarea unor comentarii pătrunzătoare pe teme sociale, susține că toate instituțiile sunt afectate de procesul dependenței. „Chiar modul în care acționează societatea este marcat de dependență”, spune ea. „Instituțiile ei perpetuează procesul dependenței.”¹² Pentru că suntem așa cum suntem, nu poate fi altfel.

Unele dintre caracteristicile anormale care se transmit de la familii la organizații de genul bisericii sunt amăgirea oamenilor și negarea realității (ascunderea capului în nisip), grandomania (trăirea unui sentiment exagerat al importanței noastre personale) și aroganța (convingerea că

noi știm cel mai bine). Alte simptome care apar în biserică sunt gândirea obsesivă la problemele de ordin moral și la misiunea bisericii, precum și preocuparea de a avea autoritate asupra altora. Se manifestă nevoia de a păstra status quo-ul. Perfecționismul, condamnarea altora, precum și înăbușirea sentimentelor, păstrarea secretelor și comunicarea indirectă sunt caracteristici ale sistemelor marcate de dependentă.³

Persoanele și organizațiile care manifestă dependență au tendința să-și definească valoarea pe baza modului în care le percep alții. Pentru a-și crea o anumită imagine, ele pretind o aderare rigidă la forme și ritualuri fixate. Aparențele trebuie menținute cu orice preț. Crearea și păstrarea imaginii constituie o preocupare majoră.⁴ Există tendința de a evita autoevaluarea. Critica este privită ca un atac. Biserica sau instituția acționează ca un sistem închis – se izolează și stabilește relații doar cu aceia care gândesc așa cum gândește ea. Nu sunt permise păreri diferite. Pe scurt, întregul sistem este condus printr-un proces de gândire marcat de dependență. Un astfel de sistem are toate caracteristicile unui om dependent.⁵ Se consideră că organizațiile suferă de dependență ori de câte ori ele manifestă una sau mai multe dintre următoarele trăsături:

- Când o persoană într-o poziție cheie din cadrul conducerii este dependentă de alcool, de muncă etc.
- Când membrii sau angajații sunt codependenți în mod activ.
- Când susținătorii ei folosesc scopurile și misiunea ca pe un drog.
- Când relații anormale caracterizează structura politică a organizației.⁶

Când conducătorii sunt dependenți. Pentru a stabili de ce fel de dependență suferă conducătorii din poziții cheie ale unei organizații, trebuie luate în considerare toate tulburările care indică o formă de dependență: consumul de substanțe chimice, foamea excesivă (bulimia) urmată de consumul unor cantități exage-

acea persoană, prin împărtășirea propriilor experiențe, puteri și speranțe, *fără a i se încălca limitele și doar atunci când ea o cere*. Cel care poartă de grijă în mod sănătos dă fără motive ascunse și fără să pună condiții.

Lisa și Tom erau singurii tineri cu o pregătire superioară din biserica lor. Erau conducători înnașcuți. Fiecare pastor nou a recunoscut repede în ei pe cei mai de nădejde membri din adunare. Lisa era gazda neoficială a bisericii. Copiii lor au crescut uitându-se la cei care vin și pleacă, având grijă să nu-și deranjeze mama, care făcea pregătiri frenetice și îi trata pe predicatorii care veneau în vizită. Desigur, din partea copiilor se aștepta să se pună serios pe treabă și să ajute ori de câte ori ea era suprasolicitată.

Una dintre cele mai dureroase afirmații pe care le-am auzit vreodată a fost făcută de cel mai tânăr copil al acestei familii. În timp ce primea tratament pentru dezechilibrare, el a spus: „Toată viața mi s-a servit din Biblie la micul dejun, la prânz și seara. Biserica a fost insensibilă și i-a exploatat pe părinții mei. Noi am făcut totul pentru biserică, dar biserică nu a făcut absolut nimic pentru noi. Urăsc biserică și îl urăsc pe Dumnezeu. El i-a folosit pe părinții mei”.

Perfecționistul imperfect. Perfecționismul este o formă de dependență perfidă, care trece de la o generație la alta și creează suferință, izolare și singurătate. Perfecționistii nu pot să-și tolereze defectele și greșelile, nici să accepte scăderile altora. Ei nu vor să-și îngăduie să fie umani. Un autor spune astfel: „Oricine încearcă să fie perfect se află într-o stare activă de amăgire. Ocu-pația sa este să fie bolnav”.¹² Spre deosebire de toate celelalte forme de dependență, aceasta își izolează victimele complet. Eu cred că perfecționistii sunt cei mai însingurați oameni din lume. Un alcoolic poate să găsească totdeauna un tovarăș de pa-

har. Dar, când se apropie un perfecționist, oamenii se împrăstie, pentru că, în prezența lui, se simt acuzați.

Cel obsedat de a face bine. Unora li se pare că este mai ușor să dea altora decât să dăruiască familiei lor. Ei își evită suferința și problemele concentrându-se asupra suferințelor și problemelor altora. Cel obsedat de a face bine adoptă cauze, adună infirmi și numai viața nu și-o dă încercând să salveze lumea. În fond, dacă nu o salvează el, cine o va salva?

Vânătorul de erezii. Există oameni care simt că Dumnezeu i-a chemat să supravegheze felul în care sunt respectate standardele morale

Biserica poate să-și recunoască formele de boală și să intervină înainte de a suferi pierderi mai mari.

ale bisericii și să detecteze purtarea imorală și concepțiile îndoielnice ale membrilor ei. Iată ce spune un autor: „Fiecare biserică pe care am cunoscut-o își are 'vânătorii de erezii' – acei membri care simt o responsabilitate autoimpusă de a păstra credința 'curată'. Ei sunt totdeauna gata să vâneze orice cuvânt care sugerează o erezie (așa cum este definită de ei) și vor sări să-i ia de gât pe alții sau chiar vor recurge la măsuri extreme, la cea mai mică provocare”.¹³ Lor li se datorează cele mai multe dureri de cap și ulcere ale pastorilor. Și au toată convingerea că ei sunt uneltele lui Dumnezeu pentru oprirea apostaziei.¹⁴

Sfântul bănuitor. Unii creștini nu au încredere în nimeni și în nimic care nu este aprobat oficial de biserică. Ei sunt convingeți că toate celelalte instituții și organizații sunt de la diavolul și că oamenii vor fi duși în rățacire dacă se apropie de ele. Considerându-se unul dintre cei aleși,

sfântul bănuitor este hotărât să nu fie amăgit. Desigur, nici el și nici biserica lui nu sunt desăvârșiți, dar atitudinea de negare și amăgirea lui îl împiedică să recunoască aceasta. Pentru el, este inutilă orice persoană sau instituție care nu corespunde standardelor sale. Prudența lui poate că este justificată, dar el o duce până la paranoia.

Tapul ispășitor. Acest om este cel care poartă rușinea adunării. El este ultima verigă din lanțul ierarhic al bisericii. Păcătoșenia lui este destul de pronunțată pentru a le da ocazie celorlalți să se concentreze asupra lui, și nu asupra defectelor lor de caracter. Păcatele lor sunt la fel de grave, dar ale lui se pot observa mai ușor. Diferite persoane și grupuri din biserică devin tapi ispășitori: tinerii, liberalii, conservatorii, cei bogați, părinții singuri, soțiile de pastori etc. Când simțim nevoia să criticăm pe cineva, aceștia sunt la îndemână.

Politicianul. Încălcarea limitelor dintre diferite departamente și niveluri administrative ale organizației unei biserici nu este neobișnuită. Cei din conducerea bisericii cad în aceleași capcane în care cad politicienii. Ei devin prada nevoii de a-i domina pe alții și a setei lor de putere. Ca să rămână acolo unde sunt, ei caută aprobarea și vor să fie pe placul poporului. Ei încălcă limitele personale și departamentale din cadrul organizației, ca să-și impună autoritatea.

Să facem un inventar moral

Există daruri legitime în cadrul trupului Domnului Hristos. Nu greșim dacă aducem la îndeplinire o lucrare pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o. Nu greșim dacă exercităm darurile spirituale pe care le avem. Nu greșim dacă ne apărăm convingerile. Dar, ca oameni credincioși, avem nevoie să ne confruntăm cu tendințele noastre spre codependență. Dacă vom continua să folosim biserică și organizațiile ei ca pe un drog,

Există două întrebări pe care fiecare creștin ar trebui să și le pună, în scopul cercetării de sine: Sunt eu destul de sănătos ca să aud chemarea Duhului Sfânt și să nu o confund cu imboldurile inconștiente ale codependenței mele? Și: Sunt eu liber de simptome de dependență, ca pot să acționez în spiritul Domnului Hristos și nu pe baza unui impuls irezistibil, când caut să-mi aduc la îndeplinire chemarea de a fi creștin? Dacă nu, atunci mă aflu în pericolul de a perverti chemarea lui Dumnezeu și de a face rău mie și altora.

Organizațiile, ca și persoanele care suferă de dependență se pot vindeca, dar, de multe ori, trebuie ca boala lor să atingă mai întâi un nivel critic. Alternativa este intervenția. Intervenția le oferă celor interesați ocazia să lupte cu o formă de dependență înainte ca ea să producă cele mai grave efecte. Ea face posibil ca evoluția dependenței și a codependenței active la nivel de organizație să fie stopată. Biserica poate să-și recunoască formele de boală și să intervină înainte de a suferi pierderi mai mari. Numai dacă acceptăm această responsabilitate ne vom putea vindeca.

Acum câțiva ani, eu și soțul meu am început să formăm o organizație care să desfășoare o „slujbă a împăcării” pentru tineri adventiști care suferă de diferite forme de dependență, inclusiv de alcoolism. Motivele noastre erau nobile. Cu toate acestea, organizația noastră a căzut victimă dependenței pentru că noi înșine eram codependenți. Pe o perioadă de timp, am atras mai mulți angajați, de asemenea codependenți, și, împreună, am „conspirat” să creăm o familie bolnavă.

Într-un fel oarecare, organizația a supraviețuit. Am făcut tot ce puteam ca lucrarea noastră să-și atingă scopul, dar, deși ne dădeam toată silința și ne rugam tot mai stăruitor și mai mult, boala noastră a continuat să se agraveze. Nu știam ce să facem ca

starea noastră să se amelioreze sau cum să ne raportăm unii la alții în mod sănătos. Numai după ce ne-am epuizat toate resursele ne-am confruntat cu simptomele noastre în mod personal și ca organizație.

Rând pe rând, fiecare membru din colectivul nostru a parcurs un tratament și a intrat într-un program de doisprezece pași, adecvat problemei sale. Acesta a fost doar începutul. Ca instituție, a trebuit să ne schimbăm viziunea și să nu mai comitem excese față de noi înșine. Până atunci, obișnuiam să lucrăm mult prea mult. Pe angajații noștri îi plăteam mult prea puțin. Țineam secrete și ne ascundeam sentimentele unii față de alții. Comunicam

În familiile sănătoase, există multă încurajare, iubire necondiționată, acceptare, libertate și bună dispoziție. Greșelile sunt tratate ca ocazii de învățare și iertarea se acordă repede.

Oamenii sunt flexibili.

indirect, vorbeam pe la spate unii de alții, ne încălcăm limitele unii altora și ne confundam rolurile.

Ca să ne vindecăm, a trebuit să ne clarificăm rolurile și responsabilitățile, să stabilim limite și să învățăm să comunicăm. Am angajat persoane calificate, care puteau să ne învețe aceste deprinderi. Am stabilit întâlniri săptămânale, ca să prezentăm unii altora în mod direct, sentimentele și preocupările noastre, cu scopul de a le „prelucra” și de a corecta relațiile dintre noi.

Pot să vorbesc doar despre mine. Vindecarea mea m-a ajutat să mă apreciez, m-a făcut în stare să-mi accept nedesăvârșirile, să am grijă de mine în mod sănătos, să stabilesc limite și să practic cumpătarea. Este foarte plăcut să lu-

crez într-o organizație în care tot personalul merge spre vindecare. Nu mai trăiesc în suferință, în frică și în stres.

Există clipe de neliniște, de mânie și de tristețe. Dar ele sunt doar *clipe*, nu ore, săptămâni sau luni. Ca grup, nu mai suntem prinși în vechea noastră conduită autodestructivă. Acum știm ce să facem când apar probleme. Pentru că am învățat să comunicăm în mod sănătos, nu mai așteptăm întâlnirea noastră săptămânală ca să corectăm relațiile dintre noi, să ne eliberăm de stres. O facem permanent. Acum mă simt liberă să-mi exprim părerile și sentimentele față de oricine, oricând.

Sunt foarte recunoscătoare pentru prezența Duhului Sfânt între noi și pentru chemarea pe care Dumnezeu a așezat-o asupra noastră, dar și pentru pacea pe care am primit-o în suflet prin darul vindecării – atât personale, cât și la nivelul organizației – de dependență și de codependență. Cred că o astfel de părtășie pot să aibă membrii fiecărei organizații creștine care este dispusă să meargă până la capăt pentru a o realiza.

¹ Fred Downing, „The Family Disease Workshop”, casetă video de la Paradox Productions, 1984.

² Anne Wilson Schaef, „Is the Church an Addictive Organization?" *The Christian Century*, 3-10 ianuarie 1990, pag. 18.

³ *Ibid.*, pag. 20.

⁴ *Ibid.*, pag. 19.

⁵ *Ibid.*, pag. 18.

⁶ *Ibid.*, pag. 18-20.

⁷ *Ibid.*, pag. 19.

⁸ *Ibid.*, pag. 18, 19.

⁹ *Ibid.*

¹⁰ *Ibid.*

¹¹ *Ibid.*

¹² Pia Melody, „Overview of Codependency”, casetă audio de la Melody Enterprises, Wickenburg, Ariz., 1988.

¹³ Archibald Hart, *Healing Life's Hidden Addictions* (Ann Arbor, Mich.: Servant Publications, 1990), pag. 139.

¹⁴ *Ibid.*, pag. 141.

*Adaptare din capitolul 20 al cărții
Never Good Enough (Niciodată destul
de bun), de Carol Cannon*

(NE)LINIȘTEA unei GENERAȚII — 9

Acești tineri cu inimile deschise

inimă
mână și
minte

TINERI ÎN MIȘIUNE

Ion Buciuman

Acest spațiu tipografic este o poartă interioară către tineretul bisericii noastre. Una dintre durerile de care suferim cu toții este dificultatea de a comunica, iar seria de articole sub acest generic își propune să împlinească această nevoie.

Tinerii se prezintă ca o populație amenințată de marginalizare și neînțelegere, percepută doar ca o forță ce pune în pericol standardele și valorile morale. Nădăduim ca, pe această cale, biserica să-și poată cunoaște mai bine resursele de care dispune și să le găsească mai bine locul în misiunea ei, astfel încât teama să fie preschimbată în bucuria descoperirii și înțelegerii reciproce.

Prin intermediul acestei ferestre de dialog, vom face cunoștință cu o lume care, chiar dacă este diferită de cea a adulților, nu este nici mai bună, nici mai rea decât aceasta; este doar altfel. Lipsa de preocupare și interes față de acest segment majoritar, atât din partea conducerii, cât și din partea bisericii locale, poate să conducă la atitudini păgubitoare și la experiențe regretabile. Acest lucru nu ar trebui să se întâmple niciodată.

Tineretul este vulnerabil

O primă observație care merită să fie luată în considerație este nivelul ridicat de vulnerabilitate specifică vârstei tinere. Lipsa de experiență și nevoia de schimbare, împreună cu entuziasmul și pasiunea de care este capabil, fac ca tineretul să fie lipsit de apărare în fața pericolelor morale care abundă astăzi ca niciodată în trecut. Nivelul de discernământ este scăzut și acest lucru este considerat normal pentru anii de creștere și maturizare. Statisticile aplicate elevilor și studenților din biserică arată că, o dată cu trecerea anilor, confuzia doctrinală face loc clarității convingerilor. Pe baza acestor date, abia în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani apare o stabilizare a crezului.

Tinerii acceptă ușor idei și practici noi, fiind chiar doriți să le afle. Astfel, ei sunt primii care primesc Evanghelia, dar, în același timp, ei pot primi și „o altă evanghelie”, la fel de ușor. Creatorii de reclame cunosc foarte bine acest lucru și acordă un spațiu imens și fonduri considerabile

acestui tip de consumatori. Un studiu făcut de curând arată că peste 80 la sută din cheltuielile de publicitate privesc în mod direct populația tânără.

Presiunea grupului exercită asupra tinerilor o forță covârșitoare care poate depăși, fără nici o dificultate, orice obstacol care i-ar sta în cale. O serie de rele comune, cum ar fi: fumatul, consumul de alcool, comportamentul sexual deviant și multe altele, sunt practici care se învață în anturaj. Aflat între prieteni permanenți sau de ocazie, tânărul adoptă atitudini și săvârșeste fapte pe care le-ar combate cu vehemență dacă ar fi în afara acestei sfere de influență.

„Tineri pentru tineri” este un program care folosește presiunea pozitivă a grupului pentru a preveni dependența sub toate aspectele ei distrugătoare. Viața grupelor mici în sânul bisericii este o provocare și o făgăduință de salvare a tineretului, precum și a celorlalți membri ai familiei lui Dumnezeu.

Tineretul este în căutare de modele

Asistăm la un soi de idolatrie de care lumea tânără nu numai că nu se rușinează, ci vorbește chiar cu trufie. Staruri de cinema, sportivi de talie mondială, cântăreți de renume, trupurile acoperite sumar, din revistele de modă, și multe alte chipuri abundă nu numai în imaginația juvenilă, ci ornamează cu prisosință camerele adolescenților. Acest tip de decor nu îndeplinește atât de mult o funcție estetică, ci una mult mai profundă. Pe această cale, sufletul tânăr încearcă să se regăsească. În cursa pentru configurarea propriei identități, modele întâlnite devin adevărate obiecte de cult. Cele mai frumoase gânduri și sentimente sunt atribuite acestor reprezentări care se învâluie treptat într-o aură de idol autentic.

Indiferent dacă ne place sau nu, aceasta este un fel de religie. Atunci când idolul ar exprima o cerere sau dorință, nimic nu ar putea sta în calea împlinirii acesteia. Ar putea fi cerute sacrificii personale semnificative, eforturi fizice sau financiare considerabile, dar nimic nu este prea greu atunci când e vorba de ascultarea de idolul pe post de Dumnezeu. Oricât ar fi de puternică porunca părintească sau regulamentul școlar, oricât ar fi de mari inconvenientele

sau jertfele necesare pentru a urma idolul, pierderile suferite sunt de neglijat față de ardoarea devoțiunii față de el.

Pentru a-i câștiga pe tineri la Hristos, nu este nimic mai simplu decât a-i ajuta să-L primească printre modele. Aspirațiile lor spre idealul de frumusețe morală, spre puritate, calm și liniște sufletească îl vor face curând pe Isus cel mai bun și mai puternic model. Viața și faptele celorlalți eroi preferați vor păli în fața curajului suprem de a trăi și a muri pentru o cauză care este mai presus de oricare alta. Ideea de a fi implicat în războiul stelelor va părea searbădă și fără sens față de provocarea de a pași curajos de partea lui Hristos în marea luptă dintre El și Satana.

Lucrarea cu tineretul își propune să-i ajute pe tineri să descopere în experiența lor personală frumusețea inegalabilă a lui Hristos. O dată atins acest prag minim al vieții religioase, această categorie devine o sursă mereu proaspătă de slujire. Biserica Adventistă dezvoltă un program de lucrare misionară care fructifică foarte bine disponibilitatea voluntarilor. Idealismul specific și devotamentul arzător compensează lipsa de experiență, oferind satisfacție și rezultate remarcabile.

Am citit, de câteva zile, scrisoarea unei tinere foarte talentate, care, sub presiunea părinților, a renunțat la grupa ei de exploratori, pentru a se dedica mai bine studiului academic. Au fost destul de multe discuții în familie pe această temă. Se părea că satisfacțiile obținute la facultate au mai atenuat fervoarea împlinirii votului de a lucra pentru salvarea copiilor. Dar, după doi ani de neliniște și frământări sufletești, tânăra s-a hotărât să revină. Atunci, într-o noapte unică pentru viața ei, în jurul focului de tabără, ea a promis Învățătorului că îi va urma exemplul, că va fi gata de sacrificiu, că va avea răbdare cu copiii, îl va iubi pe Dumnezeu și-i va sluji pe oameni. „Cei doi ani de retragere au fost triști și nefolositori. Simt că nu mai pot trăi cu folos și că viața mea nu mai are sens decât dacă îmi împlinesc făgăduința făcută lui Isus. Copiii și instructorii de la exploratori îmi lipsesc ca și ceva esențial. Când îi întâlnesc la adunare și mă cheamă să fiu din nou împreună cu ei,

ceva se prăbușește în mine. Îmi voi lua cât de curând locul pe care l-am părăsit, pentru că l-am promis lui Isus.”

Tinerii sunt în căutarea unei familii

Deși toate statisticile arată că starea familiei moderne continuă să se degradeze, tineretul simte din ce în ce mai mult nevoia cadrului de siguranță și împlinire pe care îl oferă căminul. La o primă vedere, s-ar părea că generația actuală tinde să nege tiparele familiei clasice, dar acest lucru se întâmplă numai la suprafață. În adâncimeă sufletului, lucrurile stau altfel.

De un an de zile, conduceam un seminar despre valorile morale legate de viața de familie. Două grupe au adunat argumente pro și contra vieții intime înainte de căsătorie. Am oferit ocazia grupului care trebuia să fie în

Lucrarea cu tineretul își propune să-i ajute pe tineri să descopere în experiența lor personală frumusețea inegalabilă a lui Hristos.

favoarea acestui lucru. Tinerii și-au prezentat lista de avantaje cu o siguranță remarcabilă, dar, când am discutat deschis fiecare punct enumerat, au început să se îndoiască de susținerile lor. Până la urmă, fiecare idee a fost abandonată, astfel că cei ce trebuia să apere libertinajul moral au devenit apărători convinși ai castității. Menționez că studenții nu urmau regulat la vreo biserică anume, ci pur și simplu au oferit trăirilor lor profunde și concepțiilor învățate cândva în copilărie ocazia să biruie atitudinile adunate de aici, de colo din mass-media și așezate la suprafața vieții.

Nu a fost nevoie ca grupa favorabilă valorilor tradiționale să-și spună cuvântul; ceilalți făcuseră admirabil acest lucru. Am înțeles atunci că purtarea aparent frivolă a multor tineri este doar un aspect conjunctural al existen-

ței lor. Adânc în inima acestora, stăruie dorința neîmplinită de a avea un singur partener, așa cum a spus Dumnezeu la început de făptură: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Gen. 2,24).

Sub bombardamentul de telenovele, gusturile acestei generații sunt supuse unei schimbări regretabile. Zilnic au loc în minte repetiții de infidelitate, minciună și dezmăț, până când cine mai știe ce este bine și ce este rău. Ambițiile sălbatice și egoismul nedisimulat sunt prezentate în cele mai profesionale producții, făcând o trecere aproape imperceptibilă între viața de pe ecran și viața de zi cu zi. În ciuda acestui potop tehnocolor și stereo, ființa umană continuă să păstreze arhetipul monogam: un bărbat și o femeie.

Căminul este însă mai mult decât el și ea, el presupune bunici și nepoți, copii și părinți. Ambianța familiei este susținută de tradiții moștenite sau formate împreună de-a lungul timpului. „Ca la mama acasă” este un mod de a compara toate celelalte locuri cu domeniul sfânt al copilăriei, în care grija pentru nevoile și gusturile personale rămâne inegalabilă. Acolo ești prețuit și important și cel mai bun lucru este că acolo toți te iubesc, îți sunt prieteni și îți doresc binele. Nu trebuie să te temi că un lucru ți s-ar putea fura sau că cineva se gândește să-ți facă vreun rău.

Tinerii caută familia în biserică

Atunci când punem întrebarea: „Cât de importantă este religia pentru tine?”, un număr impresionant de tineri adventiști răspund: „Religia este cel mai important lucru din viața mea”. Unele eșantioane depășesc chiar 95% cu acest răspuns. Dar, atunci când întrebăm: „Cât de mulțumit ești de biserică ta?”, nici jumătate dintre cei întrebați nu sunt satisfăcuți de oferta pe care le-o face biserică. Ei ar dori ca biserică să devină un loc de părtășie și înălțare sufletească și peste 90% dintre tineri sunt de părere că este necesară o reînviare spirituală și o reîntoarcere la starea bisericii din vremea apostolilor. Alte date ale sondajului diferă de la o regiune la alta, dar cele menționa-

Continuare în pagina 27

Domnul Hristos – dorința legitimă a sufletului nostru

Calvin Rock

„Vai de mine! Căci parcă sunt la strângerea poamelor și la strângerea bobîțelor după culesul strugurilor: nu mai este nici un strugure de mîncare, nici cea dintîi smochină dorită de sufletul meu!” (Mica 7,1)

O dorința a sufletului este o năzuință profundă – o sete așa de intensă și de persistentă, încât creează un dezechilibru sufletească drastic, atunci când nu este împlinită, și dă sentimentul unei răsplătiri arhidepline, atunci când este satisfăcută. Domnul Hristos este dorința legitimă a sufletului nostru.

Aspirația după comuniune cu Creatorul este o căutare permanentă a societății – noi, oamenii, vrem să ne închinăm! Deseori am făcut-o atribuind în mod greșit divinitatea altor muritori, unor creaturi inferioare sau chiar unor obiecte din natură. Această predispoziție de a ne supune celui mai puternic, celui mai înțelept – sau oricărui lucru care definește „sacru” pentru cineva – a alimentat flăcările religiei de-a lungul secolelor. Năzuința aceasta este împlinită prin cunoașterea Domnului Hristos.

Dar cum putem să-L cunoaștem cu adevărat pe Cel Divin noi, fără care lumea a existat atîta timp și a căror dispariție apropiată va fi ascunsă curînd de anii care vin? Suntem doar entități minuscule care apar pentru o perioadă scurtă pe ecranul timpului. Percepțiile noastre sunt limitate de aparatul inferior al naturii noastre decăzute. Ce putem să cunoaștem cu adevărat?

Nu am fost prezenți la creație, nici nu am fost martori la evenimentele din Eden, din Betleem sau de la Calvar. Trebuie să „umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5,7). Și atunci cum putem să-L vedem pe Cel Nevăzut, cum putem să-L cunoaștem pe Cel care nu poate fi pătruns?

Răspunsul este că nu putem să cunoaștem. Noi presupunem, atribuim, deducem, tragem concluzii, credem – dar nu putem să dovedim; deci, nu cunoaștem.

Dar Isus cunoaște! – și noi Îl cunoaștem pe El.

Domnul Hristos este răspunsul la căutarea noastră după un scop

Oameni cu alte convingeri religioase prezintă di-

verse teorii, avînd implicații cosmologice sau cataclismice, drept răspuns la întrebarea: Care este scopul vieții? Adepții ai budismului, ai hinduismului, ai zoroastrismului – toate marile religii necreștine – susțin că au o cunoaștere mistică atît a originilor, cît și a existenței noastre dincolo de viața aceasta.

Dar pentru noi, care avem un simț al logicii și un simț al măsurii, aceste teorii sunt inacceptabile. Noi suntem creștini pentru că răspunsurile Bibliei la tainele vieții sunt mai logice decît ale oricărei alte „autorități”.

Nu, nu putem să-L demonstrăm pe Dumnezeu.

Dar Cuvîntul Său ne vorbește în termeni minunați și atrăgători. Fără El, istoria pare un amestec întîmplător de evenimente. Cu El, istoria devine un model rînduit de Dumnezeu și care se îndreaptă spre un apogeu fericit. Fără El, știința este un studiu din ce în ce mai abstract, mai distant, al unor structuri finite. Cu El, știința este reflectarea gândirii divine. Fără El, viața este rezultatul unui act întîmplător de procreare, urmat de o existență lipsită de scop. Cu El, viața este un timp al ocaziilor favorabile, un timp de pregătire pentru lumea viitoare.

Noi, creștinii, recunoaștem că viața împreună cu Mîntuitorul nostru nu este o perioadă de bucurie neîntreruptă. Toți avem parte de tragedii, eșecuri, dezamăgiri, suferință și moarte.

Dar, în această existență întunecată, Cuvîntul Său ne luminează – făgăduințele Lui sunt adevărate, iar profețiile Sale se împlinesc cu precizie. Suntem atrași de viața Lui. Duhul Său cel Sfînt ne dă putere. Suntem bolnavi, dar hotărâți, muritori, dar plini de speranță. Păcatul ne-a depreciat, dar El ne-a redat valoare. Noi nu ne stingem setea cu droguri care produc depresie sau cu substanțe care ne stimulează energiile.

Pentru că în El ne-am descoperit scopul, noi vedem, prin ochii credinței, țara făgăduinței și avem speranță. Isus ne este destul.

Domnul Hristos este răspunsul la dorința noastră de iertare

Noi însetăm nu doar după un scop; noi tânjim după iertare, după eliberarea de vinovăție și de culpabilitate.

Există multe surse spre care oamenii se îndreaptă că-

utând această eliberare. Nimeni care a vizitat pagodele budiste din Orientul Îndepărtat nu poate să uite vreodată priveliștea închinătorilor care pun daruri la picioarele, în brațele sau pe limba lui Buda. Ei ard tămâie stând cu capul aplecat și cu mâinile împreunate, implorând ajutorul „celui iluminat”. Dar statuia lui Buda nu oferă iertare sau eliberare de culpabilitate. Buda nu poate să audă, iar cei care îl urmează, eliberați de darurile, dar nu de păcatele lor, în cele din urmă trebuie să îndeplinească jertfele alterate din prezența zeului lor de piatră, inert. Emoțiile lor sunt atenuate, dar păcatele – ca și vinovăția – lor rămân.

Există vreo deosebire între ei și lungul șir de rugători amăgiți, care, de la sacrificiul adus de Cain bazat pe o concepție greșită, au jertfit zeilor de lemn și de piatră? Oamenii au adus ca jertfă nu numai rodul mâinilor lor, ci și rodul pântecului lor – pe copiii, ca și pe bătrânii lor, pe vrăjmașii lor și chiar pe ei înșiși, în încercări sângeroase de a-i înblânzi și/sau de a-i satisface pe zeii lor.

Dar zeii care nu pot să audă nu pot nici să ierte. Zeii care nu pot să respire nu pot nici să binecuvânteze. Zeii care nu pot să vorbească nu pot nici să exprime acceptare. Zeii care nu pot să creeze nu pot nici să re-creeze.

Numai un Dumnezeu viu – un Mântuitor întrupat, răstignit și înviat – poate să pledeze pentru noi în fața Tatălui și să desființeze trecutul nostru murdar. Numai un Domn viu, biruitor poate să anuleze fără-delegile noastre.

Domnul Hristos este răspunsul la nevoia noastră de siguranță morală

Noi, oamenii, nu putem să nu fim conștienți de prăpastia care există între ceea ce suntem și ceea ce trebuie să fim – gândul că suntem judecați după un standard superior nouă apasă greu pe conștiința noastră. Domnul Isus este răspunsul la

acest fenomen universal.

Există, desigur, multe căi pe care se caută moralitatea. Teorii bazate pe natură, pe cultură, pe intuiție, pe știință și pe filozofie au rivalizat cu evlavie chiar de la căderea omului în păcat.

Dar nici una dintre cele de mai sus nu produce o etică acceptabilă. De ce? Pentru că, prin natura ei, fiecare teorie morală are nevoie de ceva care să fie mai presus de ea, autorizând astfel o inteligență superioară. Fiecare etică are o sursă fundamentală și, pentru că marele „EU SUNT” este unic, toate teoriile etice care nu se întemeiază în Cuvântul Său sunt lipsite de autoritate finală. Etica creștină este moralitatea absolută, datorită relației sale cu Domnul Hristos, ființa absolută.

Aspirația după comunione cu Creatorul este o căutare permanentă a societății – noi, oamenii, vrem să ne închinăm! Năzuința aceasta este împlinită prin cunoașterea Domnului Hristos.

Principiile eticii creștine sunt absolute pentru că Izvorul său este absolut, pentru că centrul care o unește este Isus Hristos, singurul învățător a cărui viață a fost în armonie desăvârșită cu structura ei ideală.

Etica creștină respinge teoria că obligațiile morale sunt definite pornind de la observarea consecințelor, de la constatarea capacităților omenești sau din studii asupra naturii. În schimb, ea ne cere să studiem și să aplicăm principiile din Cuvântul lui Dumnezeu, iar pe baza acestora să stabilim pe ce drum vom merge prin labirintul luării zilnice a deciziilor.

A-L cunoaște pe Hristos înseamnă a cunoaște viața veșnică, a trăi viața în cel mai înalt grad – a avea în noi „izvoare de apă vie”, singurele

care pot să împlinească dorința noastră după moralitate.

Domnul Hristos este răspunsul la căutarea noastră după fericire

Căutarea fericirii a fost subiectul principal al filozofilor în domeniul moral și al oratorilor politici de-a lungul timpului. Autori bine intenționați ai diferitelor teorii au subliniat nevoia de pace, de dreptate, de cum-pătate și de alte calități, ca remedii pentru problemele umane. Dar nevoia de fericire este cea mai des exprimată.

Filozoful Aristotel a numit fericirea „o activitate a sufletului în armonie cu virtutea desăvârșită”, țelul suprem și bunul cel mai înalt al omeniirii” (Richard McKeon, editor, *Basic Works of Aristotle*, pag. 1095a).

Immanuel Kant, căutând să îmbunătățească această definiție, a legat fericirea nu de stările virtuozitate, ci de lege și de datorie. Aceasta pentru că el considera că diversitatea și deosebirile inerente în definițiile virtuții sunt ancora instabile pentru fericire.

Dar aceste teorii și altele asemănătoare sunt absolut inutile, pentru că ele fac din fericire un scop, și nu o consecință – obiectivul principal al vieții, și nu rezultatul unei relații cu Isus Hristos.

Dacă fericirea este, așa cum credem, rezultatul părtășiei cu Domnul Hristos, atunci de ce „popoarele creștine” de astăzi sunt așa de nefericite, așa de bolnave, așa de împovărate de boli mintale, fizice și sociale? Pentru că fagăduințele lui Dumnezeu sunt condiționate. El nu binecuvântează angajamentele noastre; El binecuvântează ascultarea noastră. Stricăciunea morală a popoarelor care spun că sunt creștine este un rezultat al faptului că ele nu vor să împlinească voia Lui, deși mărturisesc că au intenții evlavioase.

Lipsa de ordin moral de care suferă țări așa-zis creștine este o dovadă certă a adevărului din principiul care declară că „neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor” (Prov. 14,34).

Cei care caută fericirea în societățile deșarte, depersonalizate, din această generație sunt sortiți să fie dezamăgiți. Cu tristețe, epitaful lor este verdictul rostit cu mult timp în urmă celor care îl căutau pe Domnul printre morminte – „El nu este aici”.

Domnul Hristos este răspunsul la dorința noastră de pace

Augustin a exprimat în mod patetic căutarea păcii atunci când, cuprins de remușcări și plin de căință, s-a rugat: „Doamne, omul este una dintre ființele create de Tine și el are instinctul de a Te lăuda. El poartă semnul morții, amprenta păcatului său, ca să-i aducă aminte că Tu stai împotriva celor mândri. Cu toate acestea, el este o parte a creației Tale și de aceea vrea să Te laude. Gândul la Tine îl impresionează atât de adânc, încât nu poate fi mulțumit dacă nu Te laudă, pentru că Tu ne-ai făcut pentru Tine și inima noastră nu găsește pace până când nu se odihnește în Tine” (*Confessions*, pag. 21).

În ce constă deci pacea? Ea constă în credința și încrederea totală în Domnul Hristos, într-o dependență absolută de meritele Sale, în

încrederea că eforturile Sale pentru noi sunt mai mult decât suficiente pentru împăcarea noastră cu Dumnezeu. Aceasta a vrut să spună apostolul Pavel prin cuvintele sale încurajatoare: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5,1.2).

Aceasta este cea mai grea lecție a noastră.

La fel de sigur cum avem o năzuință înăscută după pace, avem și o perversitate naturală care ne constrânge să căutăm această pace prin fapte și prin sacrificiu. Aceasta se vede în ritualurile sângeroase ale păgânilor și în practica creștinilor, care este tot atât de greșită – aceea de a-I oferi lui Dumnezeu fapte, chiar fapte bune, ca să câștige favoarea Lui și să-I calmeze mânia.

Desigur, faptele au locul lor în experiența creștină. Dar faptele noastre nu sunt un mijloc de a ne da bine pe lângă Dumnezeu ca să câștigăm favoare, iertare sau pace. Pacea depinde și finală ne aparține atunci când descoperim și acceptăm faptul că

datoria pe care noi nu puteam să o plătim a fost plătită, că viața pe care noi nu puteam să o trăim a fost trăită și că meritele sângelui Său ne-au fost atribuite nouă.

Ellen White avea dreptate când scria aceste cuvinte: „Ceea ce îți trebuie însă este pacea – iertarea, pacea și iubirea Cerului în suflet. Bani nu o pot cumpăra, inteligența nu o poate obține, iar înțelepciunea nu poate ajunge până la ea; prin eforturile tale nu vei putea niciodată nădăjdui s-o obții. Dar Dumnezeu ți-o oferă în dar, 'fără bani și fără plată' (Is. 55,1)” (*Calea către Hristos*, ed. 1996, pag. 43).

Isaia a înțeles acest adevăr și l-a exprimat într-una dintre cele mai pline de sensibilitate laude pe care le găsim în Scriptură: „Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca pe o mireasă împodobită cu sculele ei” (Is. 61,10).

Domnul Hristos este dorința legitimă a sufletului nostru.

Calvin Rock, doctor în pastorație și în etică creștină, este vicepreședinte al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

(NE)LINIȘTEA UNEI GENERAȚII / Urmare din pagina 24

te aici sunt cele mai constante, indiferent de grupul de tineri abordat.

Cei mai mulți, care apreciază biserica, o fac pentru faptul că acolo își pot găsi un loc unde să se simtă acceptați, înțeleși și iubiți. Acolo își pot pune în valoare ceea ce au mai bun în viață și se simt împliniți pentru că pot face ceva unii pentru alții.

Anul care tocmai s-a încheiat a fost dedicat familiei lui Dumnezeu. A fost intenția conducerii Conferinței Generale să conștientizeze frățietatea că rostul strângerii noastre laolaltă este acela de a ne sprijini și încuraja în împlinirea mandatului pe care îl avem ca biserică. Tinerii apreciază în mod special fiecare semn de interes pe care

îl primesc din partea conducerii și a membrilor bisericii. Inima lor este deschisă și primitoare, fiind gata să participe la orice fel de activitate, dacă sunt chemați și li se acordă încredere. Rămâne proverbial dialogul dintre președintele Conferinței Generale și liderul mondial al tineretului adventist: „Vom avea tineri în biserică dacă își vor găsi aici bucată de plăcintă preferată”, a sunat provocarea președintelui, iar răspunsul a fost pe măsură: „Vom avea tineri în biserică dacă le vom oferi ingredientele să-și facă ei înșiși plăcinta preferată.”

Vara trecută, la Congresul Tinerețului de la Lisabona, Baraka Muganda a adăugat la cele spuse mai sus: „Spuneți tuturor că biserica are un viitor numai acolo unde tinerii li se dă

ocazia să participe la misiunea ei”.

Ca familie a lui Dumnezeu de pe pământ, avem făgăduința Sa că, în aceste vremuri de pe urmă, inimile părinților și ale copiilor vor fi întoarse unele către altele prin voință divină. Vremurile de înviore, pentru care ne rugăm și în care credem, vor apropia în mod fericit generațiile familiei spirituale, oferind fiecăruia locul în care să poată sluji după puterea și talantul primit, în modul caracteristic vârstei și experienței personale. Acești tineri cu inimile deschise vor deveni comoara de mare preț față de care Dumnezeu își va împlini făgăduințele Sale.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii.

Noțiuni esențiale despre colesterol

Deși nu-l puteți vedea sau simți, excesul de colesterol din sânge vă poate expune la probleme de sănătate grave. Situația este complicată mult de faptul că, timp îndelungat, nu există nici un simptom care să vă semnalizeze că sunteți expuși riscului. Singura cale de evidențiere a acestui risc este efectuarea unui test de sânge pentru a măsura nivelul colesterolului.

Efectele colesterolului

În timp, excesul de colesterol blochează arterele și poate produce infarct miocardic sau accident vascular cerebral. Aceste boli au la bază procesul numit **ateroscleroză**. Este posibil să nu prezentați **nici un** simptom până ce circulația sângelui printr-o arteră este blocată în proporție de 90%! Adesea, primul simptom este un infarct sau un accident vascular cerebral. Ateroscleroza este implicată în peste jumătate din decese. **Majoritatea acestor decese ar putea fi prevenite prin reducerea și menținerea în limite normale a nivelurilor colesterolului și prin evitarea altor factori de risc, cum sunt fumatul și hipertensiunea arterială.** Aproape oricine are colesterolul crescut poate să și-l scadă. Iată cum.

Ce este colesterolul?

Colesterolul este o substanță grăsoasă prezentă în membranele celulare. Corpul sintetizează singur întreaga cantitate de colesterol care îi este necesară. Toate alimentele de origine animală conțin colesterol. În alimentele vegetale, colesterolul este **absent**. În sânge, colesterolul este combinat cu proteine și acizi grași, formând așa-numitele lipo-proteine.

Există mai multe tipuri de lipo-proteine în sânge:

- **colesterolul LDL și VLDL** – acesta este colesterolul „rău”. Dacă nivelul acestora este crescut, riscul de boli de inimă și vasculare este mare, iar nivelul colesterolului trebuie scăzut.
- **colesterolul HDL** – este colesterolul „bun”, protector, întrucât asigură eliminarea excesului de colesterol din pereții arteriali, transportându-l la ficat pentru disponibilizare. Nivelul acestui tip de colesterol poate fi crescut prin practicarea exercitiilor fizice și prin alimentație corectă.

NIVELUL COLESTEROLULUI ȘI RISCUL DE BOALĂ

	Ideal	De dorit	De graniță	Risc mare
Colesterol total	Sub 150	Sub 200	200-239	240+
Colesterol HDL	60 sau peste	50 sau peste	Sub 40	Sub 35

Ce să faceți dacă sunteți în categoriile „de graniță” sau de „risc mare”

Atitudinea logică este de a încerca să reduceți colesterolul LDL și să creșteți nivelul colesterolului HDL.

Pentru a scădea colesterolul „rău” (LDL, VLDL):

- Consumați mai puține grăsimi, în special animale sau saturate
- Consumați cât mai puține alimente cu conținut mare de colesterol (ouă, carne și produse lactate care conțin grăsimi)
- Includeți în dietă mai multe alimente bogate în fibre (cereale și pâine integrale, fructe și verdețuri, leguminoase etc.)

Pentru a crește nivelul colesterolului „bun” (HDL)

- Mențineți greutatea corporală cât mai aproape de ideal
- Faceti regulat exerciții fizice aerobice (mers pe jos, alergat, ciclism etc.)

Depistarea precoce a bolilor – Calendarul controalelor periodice

Lupta împotriva bolilor cronice degenerative (boli de inimă, cancer, diabet etc.) a înregistrat în ultimele decenii succese remarcabile. Prima și cea mai eficientă armă împotriva lor este adoptarea unui stil de viață sănătos, care să îmbine armonios toți cei opt factori dăunători de sănătate: alimentația corectă, mișcarea, soarele, apa, aerul, odihna, cumpătarea și încrederea în Dumnezeu. Prin aplicarea acestor principii, adventiștii de ziua a șaptea au reușit să scape de aproximativ jumătate din povara acestor boli comparativ cu restul populației.

Cea de-a doua armă de combatere a acestor boli este depistarea lor precoce, în timp util. Aceasta presupune efectuarea periodică a unor controale și teste medicale capabile să identifice bolile menționate mai sus atunci când sunt cel mai ușor de tratat. De exemplu, în SUA s-a reușit reducerea cu peste 50% a mortalității prin accident vascular cerebral din 1972 până în prezent prin depistarea precoce și tratarea hipertensiunii arteriale.

Paginile de sănătate ale *Curierului* vă oferă regulat sfaturi pentru prevenirea bolilor cronice degenerative. De data aceasta, vă prezentăm un calendar al celor mai valoroase teste capabile să depisteze din timp aceste boli (vezi tabelul de pe pagina următoare). De seriozitatea cu care le veți aplica poate depinde existența dv. pământească.

Domnul să vă ocrotească sănătatea! (Dr. Gily Ionescu)

TEST SAU PROCEDURĂ	CINE?	CÂT DE DES?
EXAMENE FIZICE		
Examen fizic general (inclusiv măsurarea greutatei, tensiunii arteriale, pulsului și evaluarea stilului de viață)	Oricine	Anual
Examen ginecologic	Toate femeile	Anual
Examen stomatologic	Oricine	La fiecare 6 luni
Examen oftalmologic	Oricine	La fiecare 1-2 ani
Examenul sânului	Toate femeile	La fiecare 3 ani între 20-39 ani, anual după 40 de ani
Auto-examinarea sânului	Toate femeile cu vârsta peste 20 ani	Lunar
Control dermatologic pentru depistarea cancerului de piele	Oricine, în special cei cu istoric familial de cancer de piele, de expunere intensă la soare sau cu modificări anormale la nivelul pielii	La fiecare 3 ani
Tușeu rectal	Orice persoană cu vârsta peste 40 de ani	Anual
TESTE ȘI PROCEDURI		
Frotiu Papanicolau	Toate femeile cu vârsta peste 18 ani	Anual; după 3 teste negative, se poate rări frecvența testării
Colesterol sangvin și trigliceride	Oricine	La fiecare 5 ani (dacă primul test a fost normal); după sfatul medicului, dacă nivelul colesterolului sangvin sau al trigliceridelor este crescut
Glicemie	Oricine	Anual la început. Dacă primul test a fost normal, se repetă doar la cei cu risc de diabet (rude gr. I cu diabet, femei care au avut un nou-născut cu peste 4 kg la naștere)
Mamografie*	Toate femeile cu vârsta peste 40 de ani	La fiecare 1-2 ani între 40-49 ani; anual după 50 de ani
ECG	Orice persoană cu doi sau mai mulți din următorii factori de risc pentru bolile de inimă: istoric familial, fumat, colesterol crescut, diabet, hipertensiune arterială	La fiecare 3-5 ani
Teste pentru hemoragii oculte	Orice persoană cu vârsta peste 40 de ani	Anual
Sigmoidoscopie	Orice persoană cu vârsta peste 50 de ani	La fiecare 3 ani
PSA (antigen specific prostatic)	Toți bărbații cu vârsta peste 50 de ani (sau mai tineri, dacă au istoric familial de cancer de prostată)	Anual
Teste pentru boli cu transmitere sexuală	Toate persoanele active sexual	La fiecare 6-12 luni sau după sfatul medicului
Test cutanat la tuberculină (IDR)	Toate persoanele cu risc crescut de tuberculoză	Anual sau după sfatul medicului
IMUNIZĂRI		
Vaccin antigripal	Toate persoanele trecute de 65 de ani	Anual
Vaccin antipneumococic	Toate persoanele trecute de 60 de ani	O singură dată
Vaccin antitetanic (rapel)	Oricine	La fiecare 10 ani

* Femeile cu istoric familial de cancer mamar (mamă, bunică, soră, fiică sau mătușă care au suferit de această boală) și a căror rudă a fost diagnosticată înainte de menopauză trebuie să înceapă efectuarea mamografiilor înainte de împlinirea vârstei de 40 ani.

Fără electricitate

Întotdeauna am crezut că este suficient să avem credință – până când ne-a fost întrerupt curentul electric.

Rose Bowen

Crainicul care anunța știrile meteo la radio a spus că este una dintre iernile cu temperaturile cele mai scăzute în mai bine de douăzeci de ani. M-am uitat la termometrul nostru mare, din exterior, și l-am crezut. Ca și cum nu ar fi fost destul de frig la o temperatură de minus 10 grade, vântul înăsprea și mai mult vremea. Acoperișul nostru de tablă pocnea la fiecare rafală. Nu era încă decât ianuarie, dar eu visam flori de primăvară și zile însorite.

O bătaie la ușa de la intrare m-a scos din reverie. Copiii au alergat să deschidă, curioși să vadă cine era afară într-o zi ca aceasta. Am mers și eu în urma lor.

„Dnă, sunt de la compania de furnizare a energiei electrice”, a spus omul de la ușă. „Am venit să încasez banii pentru factura de luna trecută.”

Am înghițit valul de umilință care îmi amenința calmul și am răspuns: „Nu avem banii, deocamdată. Soțul meu încă nu a găsit un nou serviciu”.

Cei cinci copilași adunați în jurul meu, lângă ușă, au trezit simpatia cetățeanului, dar el avea de îndeplinit o slujbă. „Dnă, îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă întrerup curentul electric. De îndată ce veți achita factura, vom veni și vom lega firele.”

În următoarele secunde, aparatul de radio a amuțit și în casa noastră s-a așternut liniștea. Am închis ușa de la intrare și m-am întors spre Jerry, soțul meu, care venea prin sufragerie. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat el.

„Compania de electricitate” au fost singurele cuvinte pe care le-am putut spune. Copiii au început să pună întrebări: „Ce vom face acum?” „Chiar a fost întrerupt curentul?” Au verificat toate aparatele și întrerupătoarele, ca să se convingă. Eu i-am dat bebelușul nostru lui Jerry și am plecat în bucătărie. Nu-mi venea să cred că se întâmplă aceasta!

În 13 ani de căsnicie avuseserăm totdeauna bani să ne descurcăm. Scopul nostru fusese să ne mutăm la țară și să trăim fără datorii. Ne-am rugat, oferindu-I lui Dumnezeu tot ce aveam, iar El ne-a deschis calea. Am fost adânc mișcați de felul în care El

ne-a condus. Am vândut afacerea din care trăiam, ca și locuința noastră. Pas cu pas, se părea că suntem conduși prin minuni. În cele din urmă, Domnul ne-a găsit o locuință, pe un teren de 10 pogoane, în munții din sud-vestul statului Virginia. Era un vis care se împlinea.

Dar, de îndată ce ne-am mutat, problemele de ordin financiar au început să crească. Serviciul lui Jerry nu ne asigura un venit îndestulător pentru nevoile noastre, iar venitul pe care contaserăm, din vânzarea afacerii, s-a terminat. Într-o regiune deja aflată într-o stare economică precară, era greu ca un păzitor al Sabatului să-și găsească serviciu. Se părea că fiecare apel telefonic sau corespondență pe care o primeam era o cerere de plată. Jerry s-a angajat la munci ocazionale pentru a suplimenta venitul, dar nu a fost suficient.

Să tot trăiești fără datorii. Dar, fără venit, nu era deloc entuziasmant.

Citiserăm biografia lui George Müller. El a avut o încredere simplă în Dumnezeu și nevoile lui au fost împlinite în mod uimitor. De atunci, ne-am hotărât să trăim prin credință. Numai lui Dumnezeu aveam să-I spunem despre nevoile noastre. Cu o săptămână înainte, am avut o sumă din care ne ajungea fie să punem zecimea, fie să achităm factura pentru curentul electric.

Știind că zecimea nu este a noastră și că nu avem dreptul să o folosim, am dus-o la biserică. Credeam că Dumnezeu ne va oferi mijloace în mod miraculos, așa cum făcuse pentru Müller. Când furnizorii de curent electric ne-au trimis ultima înștiințare, mi-am „imaginat” câteva căi prin care Dumnezeu putea să ne trimită banii să o plătim. Am avut credință. Dar acum, această schimbare bruscă îmi pune la încercare credința.

Mi-ar plăcea să spun că i-am încurajat pe soțul și pe copiii mei prin cuvinte de speranță. Mașina de gătit cu lemne făcea cald în casă, dar sufletul meu era la fel de gol și de întunecat ca peisajul de iarnă de afară. Apoi, ca un izvor fierbinte care topește gheața, mânia și descurajarea mea au erupt. M-am așezat jos în bucătărie, în fața cuptorului, și am plâns ca un copil mic. O parte din lăuntru meu murea, iar o altă parte țipa ca un copil

aflat într-un acces de furie.

Eram mâniată pe compania de electricitate, pentru că arăta atâta insensibilitate. Eram mâniată pe soțul meu, pentru că nu găsea o slujbă. Mai presus de toate, eram mâniată pe Dumnezeu. El făgăduise că Se va îngriji de nevoile noastre și nu Își împlinise făgăduința.

Noi nu am fost risipitori; totdeauna am trăit în limita mijloacelor noastre. Și chiar l-am înapoiat lui Dumnezeu zecimea! Unde erau „zăgazurile cerului” deschise și belșugul de binecuvântări? Cel mai mic lucru pe care El ar fi putut să-l facă era să ne ajute să nu ni se întrerupă curentul. Și era imposibil să fim o mărturie pentru El dacă nu puteam nici să ne plătim facturile.

Am continuat să gândesc astfel pentru un timp. Nu-mi păsa dacă Dumnezeu m-ar fi trăsnetit pentru că aveam aceste gânduri. Când am terminat, eram și eu epuizată. Atunci am auzit o Voce care mă întreba: „Vrei să te încrezi în Mine în situația aceasta?” Nu am avut nici un răspuns.

Soțul meu a intuit că „furtuna” din bucătărie se terminase și a aruncat o privire înăuntru. De lângă picioarele lui, copiii priveau plini de uimire cum mama lor stă pe dușumeaua bucătăriei și plânge. Imediat s-au strâns în jurul meu și m-au îmbrățișat, spunând că totul va fi bine. Instinctele mele materne au preluat controlul și i-am asigurat că vom trece într-un fel sau altul prin această situație. Dar în glasul meu era mai multă încredere decât simțeam. Într-un mod destul de bizar totuși, pe măsură ce am exprimat încrederea mea slabă, am început să mă simt mai bine. Latura mea practică s-a trezit la viață și încercam să înțeleg ce este de făcut.

Jerry împreună cu băieții mei mari au luat câteva găleți și au mers la un izvor să aducă apă, în timp ce eu am spălat frigiderul și congelatorul. El a spus că, pentru un timp, urma să trăim „ca pionierii” și ideea de aventură i-a încântat pe copii.

Cu sentimentul de ușurare că partea mai rea evident trecuse, copiii mai mici s-au întors la ocupațiile lor – coloratul și joaca. Am amenajat niște rafturi pe prispa din spatele casei, pentru alimentele de la congelator (cel puțin vremea arctică era bună de ceva!), iar alimentele perisabile le-am pus într-un răcitor mare, de plastic. Am făcut mâncarea pe mașina de gătit cu lemne și în după-amiaza aceea am mâncat regește.

Când soarele a apus, am aprins toate lămpile cu gaz și lumânările pe care le-am găsit. Lumina aurie crea, de fapt, o dispoziție destul de bună. Am citit povestiri și am cântat câteva cântece pentru altarul de seară. În cele din urmă, când s-a întunecat, am mers toți la culcare. Starea mea sufletească se mai îmbunătățise deja. Dar încă eram supărată pe Dumnezeu.

A doua zi, ne-am trezit o dată cu răsăritul soarelui (nici nu a fost

Am învățat de ce pionierii probabil nu-și făceau baie decât o dată pe săptămână.

greu, din moment ce ne culcaserăm seara la ora 7:30) și eram pregătiți să lucrăm. Am luat câteva monede a câte un sfert de dolar și am mers în oraș să cumpăr baterii și gaz pentru lămpi. Dacă radioul funcționa, nu ne simțeam așa izolați.

Mașina de gătit cu lemne asigura și căldura necesară în locuință, așa că ne-a ajutat să suportăm experiența aceasta. Am copt cartofi, am făcut briose și am prăjit pâine. Spre uimirea mea, treburile casei – cu excepția aducerii apei – nu ne-au luat mult timp.

Ca să mergem la izvor trebuia să traversăm strada și să coborâm un deal, de aceea transportul apei ne-a ținut ocupați. Prin a treia zi, băieții s-au gândit că viața în stilul pionierilor nu-ți permite o curățenie fizică exemplară. De câteva ori am încălzit destulă apă ca să facem o baie în

cadă, dar am învățat de ce pionierii probabil nu-și făceau baie decât o dată pe săptămână. La fel au stat lucrurile și cu rufe, pe care trebuia să le spăl manual.

În a doua săptămână, chiar *ne plăcea* viața fără electricitate (ne-am fi dorit totuși o pompă manuală pentru scos apă!).

În timpul celei de-a doua săptămâni, am auzit din nou Vocea aceea. Ea îmi spunea: „Am promis că Mă voi îngriji de toate nevoile voastre. Aveți tot ce vă trebuie?”

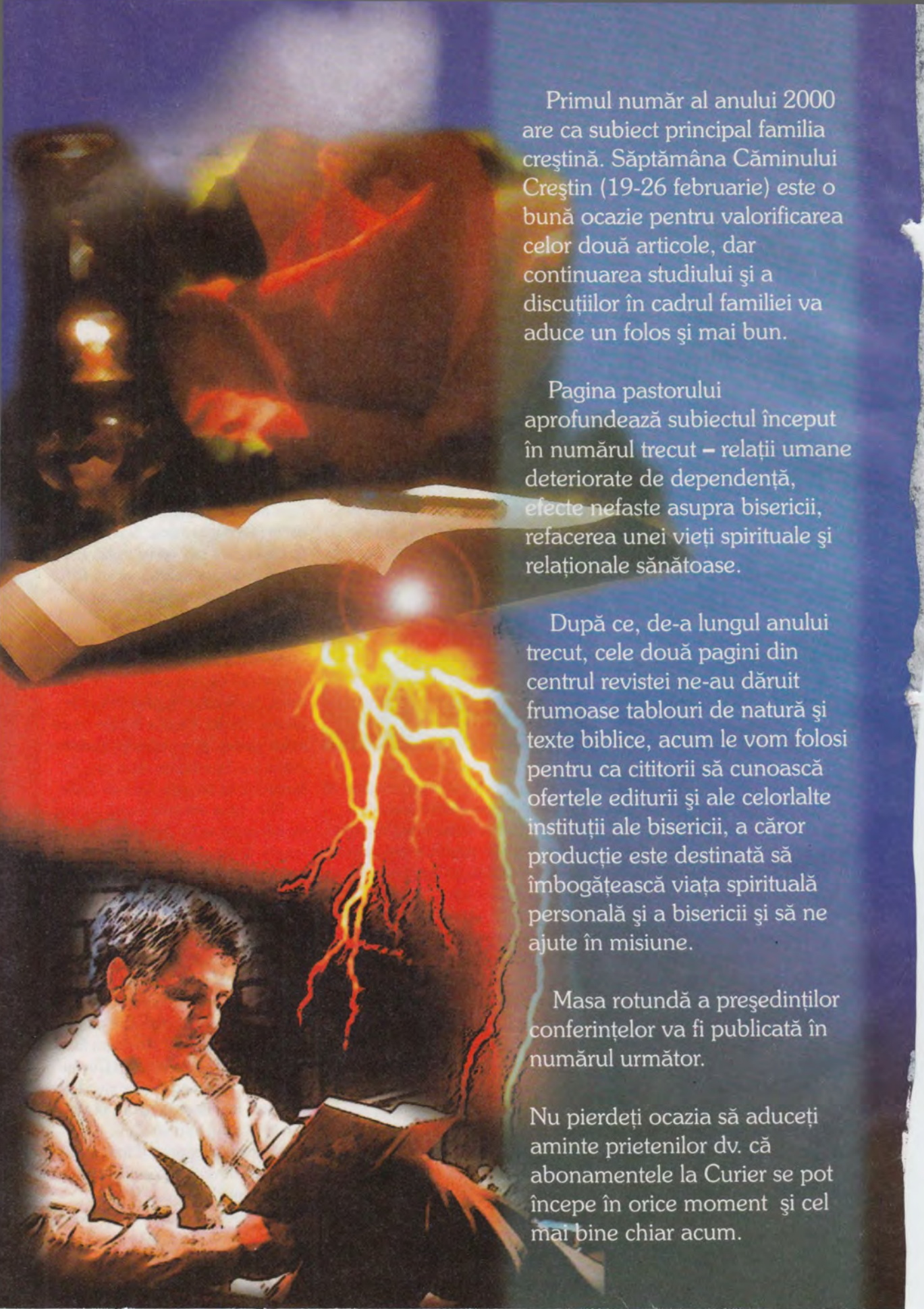
Spre surprinderea mea, a trebuit să spun: „Da”. Aveam mâncare, îmbrăcăminte, adăpost, eram împreună și sănătoși. În definitiv, electricitatea nu era ceva absolut necesar! Acum eram atât de stânjenită de mânia mea și de lipsa mea de credință! Tocmai încrederea în Dumnezeu fusese, în primul rând, motivul pentru care ne-am mutat. Experiența prin care treceam acum făcea parte din marea noastră „aventură”.

Am trăit fără electricitate ceva mai mult de trei săptămâni. Ar fi putut să dureze mai mult dacă un membru al bisericii nu ar fi venit la noi, într-o seară, și nu ne-ar fi găsit citind la lumina lămpii. Când a înțeles că nu avem curent, el a vorbit cu pastorul, care a pus în mișcare niște roți, ca furnizorii să ne lege din nou firele.

Dar, când am avut iarăși curent, nu am putut să nu fim puțin dezamăgiți. Învățaserăm așa de mult despre lucrurile de care nu aveam nevoie – lecții pe care altfel nu le-am fi învățat. Domnul îngăduise o limitare a mijloacelor noastre financiare și ne arătase că putem duce o viață și mai simplă decât cea de până atunci. Absența electricității ne eliberase de unele lucruri care ne țineau prea ocupați să rămânem în prezența lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Neavând curent electric, ne-a fost mai ușor să citim, să cântăm și să stăm unii cu alții.

Ce lecție prețioasă! Lipsa electricității s-a dovedit a fi o experiență „electrizantă”!

Rose Bowen locuiește la Floyd, Virginia.

Primul număr al anului 2000 are ca subiect principal familia creștină. Săptămâna Căminului Creștin (19-26 februarie) este o bună ocazie pentru valorificarea celor două articole, dar continuarea studiului și a discuțiilor în cadrul familiei va aduce un folos și mai bun.

Pagina pastorului aprofundează subiectul început în numărul trecut – relații umane deteriorate de dependentă, efecte nefaste asupra bisericii, refacerea unei vieți spirituale și relaționale sănătoase.

După ce, de-a lungul anului trecut, cele două pagini din centrul revistei ne-au dăruit frumoase tablouri de natură și texte biblice, acum le vom folosi pentru ca cititorii să cunoască ofertele editurii și ale celorlalte instituții ale bisericii, a căror producție este destinată să îmbogățească viața spirituală personală și a bisericii și să ne ajute în misiune.

Masa rotundă a președinților conferințelor va fi publicată în numărul următor.

Nu pierdeți ocazia să aduceți aminte prietenilor dv. că abonamentele la Curier se pot începe în orice moment și cel mai bine chiar acum.